

บทนำ

คืนนี้เป็นคืนเดือนเพ็ญ จันทรากลมโถลอยเด่นเป็นประธาน
อยู่บนฟากฟ้า ทว่าตาราภานท้องฟ้าก็ยังคงเจิดจรัส แแยงกันเด่น แแยงกันเปล่ง
ประกายไม่ยอมพ่ายแพ้แก่แสงเดือน

ตาราภานั่งกึ่งนอนอยู่บนเบาะด้านหลังของรถญี่ปุ่นกลางเก๋ากลาง
ใหม่ พ่อเธอเป็นผู้ขับรถพาลูกเมียมายังจังหวัดกาญจนบุรีซึ่งเป็นบ้านเกิด
ของทั้งพ่อและแม่

เนื่องจากเมืองกาญจน์นั้นอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ เท่าใดนัก ผู้เป็น
พ่อจึงเลือกเอาเย็นวันศุกร์เป็นวันเดินทาง และยังออกเดินทางกันตอน
กลางคืนเพราะพ่อบอกเธอว่า เดินทางตอนกลางคืนนั้นดี ไม่มีแดด อากาศ
เย็น อีกทั้งพอดึกหนอยรถราก็ไม่ติด ดังนั้นครอบครัวเธอจึงทำตัวสบายๆ
ไม่เร่งรีบ กินข้าวเย็นพร้อมหน้าพร้อมตา ดูข่าวจบแล้วจึงหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้า
สองใบขึ้นรถ เพราะคิดจะค้างอยู่ที่กาญจนบุรีสองคืนด้วย

แม่เปิดเพลงสุนทราภรณ์ซึ่งพ่อชอบคลอไปตลอดทาง พ่อก็ขับรถ
อย่างไม่เร่งรีบพร้อมจัมเพลงอย่างมีความสุขไปด้วย นี่แหละครอบครัวของ
ตาราภา ครอบครัวเล็กๆ ที่อบอุ่นและมีความสุข

เหตุที่ครอบครัวเธอต้องไปกาญจนบุรีนั้นมิใช่เพราะอยากท่องเที่ยว
หรือกลับไปเยี่ยมบ้านเก่าเพียงประการเดียว แต่พ่อมีภาระต้องไปดูแลบ้าน

และที่ดินของปู่ซึ่งบัดนี้ตกเป็นสมบัติของพ่อโดยสมบูรณ์แล้ว เนื่องจากลุง
ผู้เป็นพี่ชายของพ่อเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อปีก่อน ลุงคนเดียวของเธอไม่ใช่คนรวย
เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุพร้อมครอบครัวทั้งหมด สมบัติซึ่งเป็นบ้านและที่ทาง
แถบกาญจนบุรีหลายรายการจึงตกเป็นของพ่อไปโดยปริยาย

หนึ่งปีที่ผ่านมา มีจดหมายจากทางนายเว่งให้พ่อกลับมาดูโฉมหน้า
เพื่อดูแลทรัพย์สินของท่านหลายครั้ง แต่เป็นเพราะพ่อยังโศกเศร้า จึง
ไม่เคยเดินทางไปดูสมบัติที่ตนเองได้รับมาเลย จนกระทั่งวันนี้ เมื่อตารา
เรียนจบมัธยมปลายและกำลังจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย พ่อซึ่งมา
ตั้งรกรากในเมืองกรุงแล้วจึงคิดจะขายที่ทางเมืองกาญจนบุรีทิ้งเสีย โดยเหลือ
เอาไว้เพียงแต่บ้านที่เป็นสมบัติตกทอดกันมานานเอาไว้เพื่อสะดวกในการ
ดูแล

พอบอกว่า เงินทั้งหมดที่ได้มาจะเก็บเอาไว้เป็นทุนการศึกษาของ
ลูกสาวเพียงคนเดียวที่เรียนค่อนข้างดี และบอกว่าจะส่งเสียตาราเรียน
ให้สูงที่สุดจนสุดความสามารถของเธอ

พอรักตารา และตาราก็อรักพ่อ รักที่สุด
เด็ด!

เพราะจู่ๆ พ่อก็เบรกรถจนตัวโก่ง ตารากับแม่จึงร้องวูดขึ้นมาดัง
ลั่นรถ เสียงโครมดังสนั่น รถกระแทกแรงจนตาราที่นอนสบายอยู่บนเบาะ
หลังพลัดร่วงลงมาจากรถ เธอได้ยินเสียงแม่ครางเบาๆ ตามมาด้วย
เสียงพ่อถามขึ้นอย่างร้อนรนว่า

“เป็นอะไรกันรีไปเล่า ซา ดาว!”

“ดาวไม่เป็นอะไรค่ะพ่อ แม่ล่ะคะ แม่เป็นอะไรไปเล่า” ตารา
ที่ไม่ได้เจ็บมากกระเสือกกระสนชะโงกหน้าผ่านช่องว่างระหว่างเบาะรถ
ไปดูแม่ตน แล้วก็พบว่าที่หน้าผากของแม่มีรอยย่นขนาดเท่าลูกมะนาว
ที่สำคัญยังมีเลือดไหลซึมๆ ออกมาจากรอยย่นนั้นด้วย คงเป็นเพราะแม่
ไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัย เมื่อรถชนเข้ากับอะไรบางอย่าง หน้าผากจึง

กระแทกเข้ากับคอนโซลจนได้รับบาดเจ็บ ทำทางแม่มีนง มือข้างหนึ่ง ยกขึ้นมาแตะแผล แต่ปากยังคงบอกเธอและพ่อว่า

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แม่เจ็บนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

ตารกามองฝ่าความมืดออกไปก็พบว่า รอบข้างนั้นมีดสลัว แมถนน สายนี้จะมีเสาไฟ แต่เสาไฟที่ตั้งเป็นระยะนั้นอยู่ห่างกันจนเกินควร และอุบัติเหตุยังเกิดขึ้นในช่วงตรงกลางซึ่งแสงจากเสาด้านหน้ายังไม่ส่องมาถึง และแสงไฟจากเสาด้านหลังก็ทอดมาไม่ถึงเช่นกัน ดังนั้นนอกจากแสงไฟหน้ารถที่ทอดยาวไปเบื้องหน้าแล้ว ตารกาก็แทบจะมองไม่เห็นอะไร

“เราชนอะไรคะพ่อ”

สามารถ หมุนใหญ่้วยใกล้เกษียณใช้มือดันแว่นขึ้นแล้วมองตรงไปข้างหน้า บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเขาขับรถชนเข้ากับอะไร ตอนชนเขาเห็นเพียงเงาอะไรดำๆ วิ่งตัดหน้าอย่างกระชั้นชิด เขาพยายามเบรกแล้วแต่ก็ไม่ทัน คงชนเข้ากับกลางตัว ปานนี้สิ่งที่เขาชนคงไม่รอด

คนใจบุญคิดเช่นนี้แล้วก็ถอนหายใจ หันไปมองลูกสาวที่ยังคงทำหน้าตาตื่น มือใหญ่ลูบศีรษะลูกเบาๆ ปลอดภัย “คงเป็นหมา หรือไม่ก็ตัวอะไรสักอย่างลูก เดี่ยวพ่อจะลงไปดูสักหน่อย ถ้าช่วยได้ก็จะช่วย แต่ถ้าช่วยไม่ได้ก็จะลากซากมันไปไว้ที่ข้างถนน จะได้ไม่ถูกรถคันไหนเหยียบเข้าให้อีก ดาวดูแผลให้แม่หน่อยนะลูก เดี่ยวพ่อลงไปจัดการเรื่องเรียบร้อยแล้ว เราค่อยพาแม่ไปหาหมอกัน”

ตารกาไม่ได้ห้ามพ่อทั้งๆ ที่เธอรู้สึกไม่ดี มันเป็นกลางสังหารณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน และยังเกิดขึ้นซ้ำจนเกินไปอีกด้วย

หญิงสาววัยสิบแปดยังไม่ทันได้เอ่ยปากเตือนอะไรพ่อ พ่อเธอก็เปิดประตูและก้าวเท้าลงไปจากรถแล้ว

เธอเห็นพ่อเดินไปยังกระโปรงหน้ารถที่มีร่องรอยบุบเข้ามาทางฝั่งผู้โดยสาร พ่อจ้องสิ่งที่อยู่บนพื้นเซมิ่ง ก้อนส่ายหน้า ขยี้ตา เหมือนไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เห็น

หัวใจตารากาลัน รู้สึกกลัวอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน เส้นประสาท
เธอลึบจนตึง เครียด คอเธอปวดร้าวเพราะกลั้วเสียงร้องเอาไว้

โฮก!

‘เสียงร้องอะไร!’ หญิงสาวไม่สามารถตอบตนเองได้เพราะในอีก
ไม่กี่วินาทีหลังจากเธอได้ยินเสียงคำราม เธอก็เห็นอะไรบางอย่างที่พอชน
ลูกขึ้นมา ยืนจังก้ำพร้อมตัวตกรงเล็บเข้าตบพ่อเธอ

เลือด...เลือดสดๆ ของพ่อกระเด็นเต็มกระจกด้านหน้า เธอได้ยิน
เสียงแม่ร้องกรี๊ด ก่อนประตูดังที่ด้านหน้าจะถูกกระชากออก

ทุกสิ่งหลังจากนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนตารากามองอะไรไม่ทัน
ท่ามกลางความมืดมิดของคืนเดือนมืด ตารากรู้เพียงแต่ว่าเธอถูกอะไร
สักอย่างลากออกมาจากรถ ไหลเธอร้อนราวกับถูกไฟเผาเพราะมีคมเขี้ยว
ของสัตว์บางชนิดกัดไหลเธอเอาไว้แล้วลากเธอเข้าไปในป่า

ลึกลงไป...ลึกลงไปในป่าที่มีมืดมิด ไหลตารากาเข้าไปหมด แผ่นหลัง
และแขนปวดแสบปวดร้อนเพราะการถูกลากอย่างไม่ปรานีปราศรัย เธอ
ได้ยินเสียงคำรามของอะไรสักอย่าง ทว่าเสียงที่เขย่าไสตประสาทของเธอ
มากกว่าเสียงประหลาดนั้นก็คือ เสียงกรี๊ดร้องของแม่!

**ในที่สุด สิ่งที่ลากเธอเข้ามาในป่าก็หยุดวิ่ง ตารากานอนอยู่กับ
พื้นหญ้า หลัง ไหล และแขนเธอร้อนผ่าวไปหมด แคมยังขยับตัวไม่ได้
เพราะถูกสัตว์ซึ่งลากเธอเข้ามาในป่าเหยียบเอาไว้ กรงเล็บแหลมคมจิก
เข้าเนื้อที่หน้าอกและช่วงท้องอย่างไม่ปรานี หากเธอไม่เจ็บขนาดนี้ ตารากา
คิดว่าเธอคงต้องตายไปแล้วแน่ๆ**

เธอพยายามดันเท้าที่เหยียบอยู่บนอกขึ้นอย่างสิ้นหวัง ลมหายใจ
ของเธอสั้นและถี่ขึ้น เท้าที่ทับอยู่บนอกเธอล้ากับบออยากจะเหยียบเธอให้
บี้แบน หญิงสาวเริ่มหายใจไม่ออก หูเริ่มอื้อ และรู้สึกถึงรสชาติของความ
ตายที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาหา

แต่ก่อนที่ความตายจะกลืนกินเธอ ความหนักและความเจ็บที่
ทรวงอกก็จางหายไป หูดารกาแว่วเสียงคำรามของอะไรสักอย่าง เสียง
คำรามที่สิ้นสะเทือนไปถึงส่วนลึกในหัวใจเธอ

หญิงสาวพยายามเบิกตากว้างขึ้น เมื่อรับรู้ถึงอะไรบางอย่างที่อยู่
เหนือร่างกายเธอ

ตัวอะไรสักอย่างยื่นตระหง่านเหนือร่างเธอ ขาทั้งสี่กางออกคร่อม
ตัวเธอเอาไว้ เธอมองขึ้นไปแต่ไม่เห็นอะไรนอกจากความดำมืด ไม่มี
แสงจันทร์ ไม่มีแสงดาวเต็มฟ้าอีกต่อไป

ดารกายื่นมือขึ้นไปจนสุดและสัมผัสความนุ่มของกลุ่มขน จมูก
ได้กลิ่นอะไรบางอย่าง จะว่าคุ้นก็คุ้น แต่เธอสาบานได้ว่าไม่เคยได้กลิ่น
แบบนี้มาก่อนเลย กลิ่นเหมือนอะไรบางอย่างที่แสนคุ้นชิน...อะไรที่หวานๆ
หอมๆ กลิ่นนั้นทำให้เธอรู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก

เสียงคำรามดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ดังกว่าเดิม ดังจนเธอรู้สึกปวด
แก้วหูจนทานทนไม่ไหว เธออ่อนแรงลงเรื่อยๆ จนในที่สุดสติก็แตกดับไป

“จงไปเสียให้พ้น เราไม่อยากฆ่าพวกเจ้า!” สัตว์ตัวใหญ่สีดำ

สันทคารามก้องเพื่อเตือนพวกสิงห์ผสมที่ต่ำชั้นกว่าตน

เบื้องหน้าของกาฬสีหะซึ่งมีชื่อว่าสิงห์ คือสิงห์ผสมต่างเผ่าพันธุ์
หลายจำพวก ทั้งสิงห์คัคคา สีหรามังกร ไกรสรนาคา อีกทั้งไกรสรปักษา¹

¹ สิงห์คัคคา หรือสีหะคัคคา มีกายเป็นเกล็ดสีม่วงเข้ม แม้จะมีส่วนหัวและตัว
เป็นสิงห์ แต่กลับมีเท้าเหมือนช้าง

สีหรามังกร สิงห์ชนิดนี้มีหัวเป็นมังกร มีร่างเป็นสิงห์สีน้ำตาล

ไกรสรนาคา เป็นสิงห์ผสมที่มีส่วนประกอบของนาคด้วย หางเหมือนสัตว์เลื้อย-
คลานประเภทงู ตัวมีลักษณะคล้ายสิงห์ แต่มีเกล็ดแข็งปกคลุมทั่วกาย

ไกรสรปักษา เป็นสัตว์ผสมระหว่างสิงห์กับนก มีกายสีเขียวอ่อน หัวเหมือนพญา
อินทรี ตัวเป็นดังราชสีห์แต่มีเกล็ด นอกจากนั้นยังมีปีกเหมือนนกอีกด้วย

ข้อมูลจาก himmapan.com

ที่ปีนบนอยู่บนท้องฟ้า พวกมันบังอาจลอบออกมาจากหิมวันตบรรพตเพื่อ
เช่นฆ่าดวงใจของเขา!

สิ่งนี้ได้กลืนเลือดจากร่างซึ่งเขาปกป้องอยู่ ดวงตาซึ่งมีสีอำพันเป็น
ประกายวิบวาม บ่งบอกให้พวกสิงห์ผสมเหล่านั้รู้ว่า เขากำลังโกรธ

ไกรสรนาคากับไกรสรปักษาเป็นคู่แรกที่ถอยห่างออกไป ตนหนึ่งวิ่ง
กลับไปในป่า อีกตนหนึ่งบินกลับเข้าไปในหิมวันตบรรพต จะเหลือก็เพียง
สิงห์คักคาผู้โง่เง่า และสีหรามังกรที่คิดว่าตนมีเดชมากพอจะต่อกรกับ
ราชสีห์ที่ปักหลักยืนจังก้าอยู่ ณ ที่เดิม

นี่พวกมันคิดจะสู้กับเขาอย่างนั้นหรือ

เสียงคำรามต่ำดังมาจากคอกกาฬสีหะ เพียงแผ่วเบา ก็ก่อให้เกิด
อาการเจ็บปวดขึ้นในประสาทหูของสิงห์ผสมทั้งสอง สีหรามังกรไม่คิดจะ
รอให้กาฬสีหะผู้มีเสียงคำรามเป็นอาวุธได้โง่คอคอคำรามออกมาอีก มัน

² 1 ใน 4 ราชสีห์แห่งป่าหิมพานต์

- ไกรสรราชสีห์ เป็นสัตว์ที่มีพลังกำลังแรงกล้า เป็นนักล่าชั้นเยี่ยมและกินสัตว์
ใหญ่น้อยเป็นอาหาร ในตำนานพระเวสสันดร มีตอนหนึ่งกล่าวถึงไกรสรราชสีห์
ในเรื่องบรรยายว่าเป็นสัตว์ทรงพลัง กายเป็นสิงห์ มีขนแผงคอ ริมฝีปาก ขนหาง
และเล็บเป็นสีแดงดังฝ่ารัตนกัมพล

- กาฬสีหะ เป็นราชสีห์ที่กินพืชเป็นอาหารเท่านั้น มีกายดำสนิท และสูงใหญ่
ราวโคหนุ่ม (คำว่า ‘กาฬ’ แปลว่าดำ) กาฬสีหะจะกินเฉพาะพืช แต่ก็เชื่อว่าจะมี
กำลังวังชาด้อยไปกว่าราชสีห์ชนิดอื่น

- บัณฑุราชสีห์ มีผิวกายสีเหลืองและเป็นสัตว์กินเนื้อ บัณฑุราชสีห์จัดได้ว่าเป็น
สัตว์นักล่าขนาดใหญ่ สัตว์ที่ถูกล่ามีตั้งแต่สัตว์ประเภทวาง ควาย ช้าง หรือแม้แต่
มนุษย์ ในเอกสารที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับป่าหิมพานต์ระบุว่าบัณฑุราชสีห์มีร่างกาย
สีเหมือนใบไม้เหลืองและใหญ่เท่ากับวัวหนุ่ม

- ดินสีหะ มีกายสีแดง เป็นราชสีห์อีกชนิดที่กินแต่พืชเป็นอาหาร ลักษณะเด่น
อีกอย่างของดินสีหะคือมีเท้าเป็นกีบแบบม้า

ราชสีห์ทุกชนิดมีเสียงคำรามอันทรงพลัง ในตำนานกล่าวว่าเพียงเสียงคำราม
ของราชสีห์ก็ทำให้สัตว์อื่นเจ็บได้

ข้อมูลจาก himmapan.com

กระโจนขึ้นไปในอากาศ และคิดจะตบราชสีห์ด้วยกรงเล็บอันแข็งแกร่ง
นั้นช่างเป็นการกระทำที่โง่เขลาของผู้ที่เชื่อในฤทธาของตน
‘สิ่งผิดสมทั้งหลายเอ๋ย เจ้าจะมีอิทธิฤทธิ์เหนือกว่าพญาราชสีห์²
ได้อย่างไร’

สิงห์ไม่ได้หลบหนี ตรงข้าม เขารอจนกรงเล็บสีหรามังกรตะปบเข้าที่
ใบหน้าของเขา กรงเล็บของสิงห์ผิดสมอาจทำร้ายสัตว์อื่นได้ก็จริงอยู่ แต่
สำหรับราชสีห์ผู้เก่งกล้าเป็นอันดับต้นๆ ของเผ่าพันธุ์เช่นเขาแล้ว กรงเล็บ
อันร้ายกาจแค่ทำให้เขาคันเท่านั้นเอง

ทันทีที่จ้องเข้าไปในดวงตาที่เต็มไปด้วยประกายหวาดกลัวของ
สีหรามังกรตมุนั้น สิงห์ก็รู้ได้ว่ามันเพียงสำนึกเสียใจในสิ่งที่กระทำลงไป
ทว่า...สายเกินไป สายเกินไปเสียแล้ว!

ราชสีห์ใช้กรงเล็บตบคืนอย่างว่องไวจนสีหรามังกรไม่มีโอกาสหลบ
สิงห์ไม่ได้ใช้แรงมากมาย แต่กรงเล็บราชสีห์ก็ยังผ่าร่างของสีหรามังกรออก
เป็นสองซีก ดวงตาของสิงห์ผิดสมตมุนั้นยังเบิกกว้างมองผู้ที่สังหารมันอย่าง
ไม่เชื่อสายตาอยู่เลยเมื่อร่างสองซีกของมันแยกกันลงไปกองกับพื้น

สิงห์ไม่สนใจซากศพผ่าครึ่งตรงหน้ามันสักนิด เขากะโจนเข้าไปหา
เจ้าสิงห์คักคาคาที่ยืนอ้าปากค้างมองอยู่ไม่ไกลทันที

สิงห์คักคาคาอาจจะโง่ไปบ้าง แต่ก็ไม่โง่ถึงขนาดมองไม่ออกว่าบัดนี้
เทพเจ้าแห่งความตายกำลังมาเยือนมันแล้ว มันร้องโหยหวนก่อนกลับหลัง
หัน ผ่นแนบ ทว่าก็ยังสายเกินไป สิงห์กระโจนเข้าไปหาแล้วกางกรงเล็บ
ตวัดไปด้านหน้า ส่งผลให้ขาข้างซ้ายของเจ้าสิงห์คักคาคาตัวนั้นหลุดออกจาก
ร่างของมันในทันที

เสียงร้องโหยหวนเพราะความเจ็บปวดดังลั่นไปทั่วป่า และเสียงนั้น
ก็ปลุกดาวกาที่สลบไปเพราะบาดแผลรุนแรงทั่วทั้งตัวให้ตื่นขึ้น

บนร่างเธอไม่มีเงาดำทะมึนยื่นกางทับอีกต่อไป เธอจึงเห็นแสงดาว
ที่ยังคงกะพริบพราว เห็นจันทร์ทาเต็มดวงสุกสกาวส่องสว่าง แต่เธอไม่มี

เวลามาใส่ใจความงดงามของเดือนและดาวบนฟ้าอีกต่อไปแล้ว หญิงสาวพยายามขยับตัวทั้งที่รู้สึกปวดตึงไปหมดทั้งร่าง ไหล่ซ้ายเธอได้รับความรู้สึกแผ่นหลังร้อนร้าวกับถูกไฟเผาเผา อีกทั้งบริเวณหน้าอกกับท้องก็ยังมีเลือดไหลซึมออกมาไม่หยุด

ตารกาพยายามใช้มือกดแผลที่ท้องเอาไว้ อะดรีนาลินทำให้เธอมีแรงฮึดจนลุกขึ้นมานั่งได้ หญิงสาวพยายามกวาดตามองไปรอบๆ แม้แสงจันทร์จะส่องสว่าง ทว่าก็ไม่สว่างเหมือนแสงไฟนีออน เธอจึงมองอะไรได้ไม่ชัดเจน เห็นแต่เงาของต้นไม้ซ้อนทับกัน และเมื่อลมพัดมาเสียงกิ่งไม้เสียดสี เงาที่วูบไหวก็ยิ่งน่ากลัว

แต่สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าภาพที่เห็นและเสียงที่ได้ยินก็คือ กลิ่นคาวคูลิ่งของอะไรบางอย่างที่โชยเข้าจมูก กลิ่นมันคาวจัด เหมือนกับ...เลือด

“ช่วยด้วย” เธอพยายามร้องขอความช่วยเหลือเสียงแผ่ว ร่างที่บอบช้ำเจ็บปวดมากขึ้นทุกครั้งเมื่อขยับกาย ความเจ็บปวดทำให้น้ำตาเธอไหลพราก สติเริ่มจะหลุดลอยไปจากตัวอีกครั้ง ทว่าเธอไม่ยอมตายแบบนี้ ไม่ยอม!

สมองหญิงสาวเริ่มจดจำและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

พ่อ...ภาพเลือดที่สาดไปทั่วแผ่นกระจกทำให้เธอคิดว่าพ่อคงเจ็บหนัก หรือไม่พ่อก็จากเธอไปแล้ว

แม่...เสียงกรีดร้องของแม่ยังคงดังก้องอยู่ในหู แม่ยังอยู่ในหม แม่รอดหรือเปล่า

หญิงสาวครางด้วยความเจ็บปวดเมื่อพยายามคลานตรงไปข้างหน้า ทุกคืบที่ขยับล้วนแล้วแต่สร้างความเจ็บปวดให้เธออย่างมาก แต่ตารกาไม่ยอมแพ้ เรียกแม่ด้วยเสียงที่ดังที่สุด

“แม่! แม่ขา แม่!”

มีเพียงเสียงลมพัดใบไม้เสียดสีกันเท่านั้นตอบกลับเธอ เธอเริ่มตาย เพราะเสียเลือดไปมากเหลือเกิน สติใกล้จะดับหายอีกครั้ง แม้

ใจจะยังสู้ ทว่าร่างกายนั้นทนไม่ไหวอีกต่อไป

หญิงสาวพุดลงกับพื้นหญ้าที่มีกลิ่นคล้ายเหล็ก แก้มซ้ายของเธอ ทับน้ำอุ่นๆ เหนียวๆ ซึ่งมีกลิ่นน่าขยะแขยง ตารกาอยากจะหนีไปจากที่ตรงนั้น แต่เธอขยับตัวไม่ไหวอีกต่อไป

ร่างบอบช้ำนอนหอบหายใจแรงอยู่ตรงนั้นไม่นานนัก ก็รู้สึกว่าร่างถูกยกขึ้น ดวงตาหิ่ปรือพยายามมองคนที่อุ้มเธอเอาไว้ ริมฝีปากพิมพ์ว่า “ช่วยด้วย”

“อย่าหวาดกลัวไปดาวน้อยของข้า เมื่อข้าอยู่ตรงนี้ อันตรายใดๆ ไม่มีทางแผ้วพานถึงตัวเจ้า”

แม้รูปประโยคที่ผู้ชายซึ่งอุ้มเธอเอาไว้พูดออกมาจะฟังดูประหลาด แต่ณที่นี้ตารกาไม่ได้ใส่ใจในเรื่องนั้น หัวใจเธอเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง ความเจ็บปวดใดๆ ที่ได้รับก็ดูเหมือนว่าพอทนได้เมื่อความช่วยเหลือมาอยู่ตรงหน้าเช่นนี้

“ช่วยด้วย แม่ พ่อ...”

สิ่งซึ่งตอนนี้อยู่ในร่างของมนุษย์ผู้ชายวัยไม่เกินสามสิบปีก็มลงมองดวงใจที่อยู่ในอ้อมแขน เขาเห็นน้ำตาของเธอ เห็นความเจ็บปวดและความหวังที่อยู่ในดวงตาคู่นั้น เห็นแบบนี้เขาก็ไม่อาจพูดออกมาได้ว่า บัดนี้เธอเหลืออยู่ตัวคนเดียวแล้ว

เมื่อพูดไม่ได้เขาก็ไม่ตอบ ได้แต่อุ้มร่างที่บอบช้ำอย่างหนักมุ่งออกไปจากป่า โดยมีตารกาเฝ้าวิงวอน ขอร้องให้ผู้ชายที่อุ้มเธออยู่กลับไปช่วยพ่อและแม่ของเธอไม่หยุด

ทว่าเมื่อเขาไม่สนองตอบคำขอร้อง คำอ้อนวอนของเธอ เธอก็หมดเรี่ยวแรงจะแข็งขึ้น บังคับ หรืออ้อนวอนเขา ในที่สุดเธอก็หยุดร้องขอ และร้องไห้เสียบๆ อยู่แนบอกผู้ชายคนนั้น

ตารกาไม่รู้ว่าการที่เธอเจ็บปวด ไม่ว่าจะทางกายหรือทางใจ สิ่งทีเฝ้ามองดูเธออยู่อย่างห่วงใยก็เจ็บไม่แพ้เธอ เขารักเธอมาก รักจนพร้อม

ที่จะเจ็บปวดแทน

“อย่าเสียใจไปเลยเจ้า รักรู้เอาไว้ว่าเจ้าไม่ได้เดี๋ยวตาย เจ้ายังมีข้า มีข้าเสมอ”

ตารกาไม่คิดจะฟัง เธอปล่อยให้ข้อความปลอบโยนนั่นเข้าสู่หทัย ทะลุออกหูขวาอย่างไม่ใส่ใจ เธอยังคงร้องไห้ต่อไป จนสุดท้ายก็เป็นสิ่งๆ ที่ทนเห็นน้ำตาของเธอไม่ได้อีก เขาต้องมนตร์แล้วเป่าเบาๆ เมื่อลมจากปากต้องร่างในอ้อมแขน เธอก็ผล็อยหลับไปโดยน้ำตายังคงไหลเปียกแผ่นอกเขา

กาฬสีหะที่บัดนี้อยู่ในร่างชายหนุ่มกระซิบร่างในอ้อมแขนแน่นขึ้น แล้วกระโดดเบาๆ พาร่างของตนและคนในอ้อมแขนลอยขึ้นไปบนฟากฟ้า

สิงห์อุ้มตารกามาหยุดอยู่ที่ข้างรถของครอบครัวเธอ กลิ้งควงเลียดยังคงกรุ่นอยู่ในอากาศจนสิงห์ขมวดคิ้วเข้าหากัน เขาเดินเข้าไปหากองเศษเนื้อที่อยู่บริเวณหน้ารถซึ่งยังมีแสงไฟส่องสว่าง

สภาพของผู้ชายที่เป็นพ่อตารกาในโลกมนุษย์นั้นช่างน่าสังเวชนัก เขามองร่างในอ้อมแขน คิดว่าเธอต้องเสียใจแค่ไหนถ้าตื่นมาพบสภาพเช่นนี้ จึงรำยมนตร์อีกครั้ง มนตราเสน่ห์ศจรรย์จำลองร่างของสามารทขึ้นมาได้ ทว่าเขาไม่อาจทำให้ร่างนั้นมีชีวิตขึ้นมาได้ใหม่

เขาวางร่างในอ้อมแขนลงกับเบาะด้านหลังของรถ จัดทำให้เธอนั่งอย่างสบายแล้วรำยมนตร์ใส่ตารกาอีกครั้ง แสงสีทองฉาบร่างเธอเอาไว้ชั่วคราว ก่อนแสงนั้นจะค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับสภาพมอมแมม เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระวังเพราะถูกลากไปเป็นระยะทางไกลแสนไกล

ตอนนี้ดาวน้อยของเขาไม่มีแผลแม้แต่รอยมดขบกัด เสื้อผ้าผ้าผมก็กลับมาสะอาดเฉียบเรียบร้อย ส่วนความทรงจำอันแสนเศร้านั้น... เขาจัดการลบมันออกไปด้วย

เธอไม่ควรจดจำเรื่องราวนี้ เพียงแค่อยู่ต่อไปโดยไม่มีพ่อและ

แม่อีกลำบากพอแล้ว

มือใหญ่ประคองใบหน้านางงามนั้นเอาไว้ มองแล้วมองอีกด้วยความ
ห่วงหาอาลัย สิ่งห่มองดวงใจของเขาราวกับจะพิมพ์ภาพของเธอลงไป
หัวใจ แล้วเซยคางเธอขึ้น ประทับจุมพิตลงไปที่ริมฝีปาก

“อีกไม่นาน ดาวน้อยของข้า อีกไม่นานเราจักกลับมาอยู่ด้วยกัน
อีกครั้ง รักษาเนื้อรักษาตัว รักษาดวงใจเอาไว้เพื่อรอข้า ข้ารักเจ้า ดาวน้อย
ของข้า รักเจ้าตลอดไป”

1

เสียงจากหิมพานต์

อากาศในเดือนธันวาคมในปีนี้ค่อนข้างจะเย็นกว่าทุกปี ตารกาเกลียดหน้าหนาว เพราะอากาศซึ่งเย็นเยือกเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของเธอ

ตารกาเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวยวัยเกือบจะยี่สิบ ทั้งหน้าตาและผิวพรรณล้วนบ่งบอกถึงความมีชาติมีตระกูลผิดแผกไปจากคนรอบข้าง ทว่าแม้หน้าตาท่าทางเธอจะแตกต่าง แต่สิ่งที่เหมือนกับคนในละแวกนี้ก็คือ หญิงสาวเรียนน้อยและทำงานหนักเพื่อแลกกับค่าจ้างน้อยนิด

งานรับจ้างซักรีดเสื้อผ้าคืองานหลักของเธอ ส่วนงานเสริมคือการรับจ้างพิมพ์รายงาน ซึ่งงานนี้มีรายได้ไม่แน่นอนนัก เธอรับช่วงมาจากพี่ข้างบ้านซึ่งจะนำงานมาแบ่งให้เธอช่วยเมื่อเขาทำไม่ทันเป็นบางหน

นอกจากงานสองอย่างนี้แล้ว ตารกายังทำงานอย่างอื่นอีก ทั้งทำขนมขาย รับจ้างทำความสะอาดบ้าน และอีกหลายงาน ซึ่งทำแล้วไม่ยึดเลยสักงาน

ใช้ว่าเธอเป็นคนเกียจงาน ไม่สู้งาน แต่ความที่สะสวยจนเกินไป นายจ้างจึงมักจะเสนองานอื่นที่คิดว่าสบายกว่าให้เธอทำเสมอ

จริงอยู่ว่าตารกาต้องการเงินมากๆ เพื่อนำมารักษาแม่ แต่ถ้าต้องขายศักดิ์ศรีเพื่อเงิน...เธอก็ทำไม่ได้ หญิงสาวยอมทำงานหนัก ทำงานให้

เหนื่อยตายดีกว่าไปเป็นเมียน้อยใครเขา

เพราะคิดเช่นนี้ ทุกเช้าตารากจึงต้องตื่นตั้งแต่ตีห้าลงมาแช่ผ้าที่ต้องซักเอาไว้ ก่อนลงมือทำอาหารทั้งของตนเองและของแม่ อาหารแบบง่าย ๆ มักเสร็จก่อนพระอาทิตย์ขึ้นทุกวัน จากนั้นเธอจะขึ้นไปช่วยแม่ล้างหน้า แปรงฟัน เช็ดตัว หรืออาบน้ำ แล้วแต่ว่าวันนั้นแม่ของเธอจะแข็งแรง พอที่จะอาบน้ำได้หรือไม่ ซึ่งทุกครั้งเมื่ออากาศเย็นลงเช่นวันนี้ แม่จะอาบน้ำไม่ได้ ต้องต้มน้ำมาผสมกับน้ำเย็นและเช็ดตัวให้อย่างเดียว ทำให้เธอมีงานเพิ่มขึ้น เหนื่อยมากขึ้นเป็นทวีคูณ

เมื่อร่างกายแม่ได้รับการดูแลจนสะอาดสะอาด อัน ตารากก็จะให้แม่กินอาหารมื้อแรกของวัน

ช่วงปีที่ผ่านไปผ่านมา แม่เธอกินน้อยลงเรื่อยๆ จนร่างกายที่เคยมีน้ำมีนวลผอมบางไม่ต่างอะไรจากโครงกระดูกเดินได้ และการที่แม่มีสภาพเหมือนโครงกระดูกนี้เอง ทำให้ตารากสามารถอุ้มแม่ที่พิการเดินไปมาเป็นระยะทางสั้นๆ ได้ การที่ร่างกายแม่ซูบผอมเช่นนั้นทำให้เธอดูแลแม่สะดวกขึ้นก็จริง แต่เธอไม่อยากจะให้แม่มีสภาพหนังหุ้มกระดูกแบบนี้เลย เธอจึงพยายามสรรหาของดีของอร่อย ของบำรุงร่างกายมาให้แม่กินเสมอ

แม้ว่าแม่จะซูบผอมจนเหลือแต่กระดูก ทว่าท่านยังพอช่วยเหลือตนเองได้บ้าง ยังพอกินข้าวต้มเองได้แม้มือจะสั่น และยังเก็บกวาดห้อง บัดปูเตียงเองได้ แต่ทุกครั้งที่อากาศแห้งแล้งและเยือกเย็น แม่ก็มีอาการแหย่ลง ท่านจะเจ็บแปลที่ขาซ้าย บอกว่าปวด ตึง และถ้าหากอากาศเย็นลงมากๆ ท่านจะบ่นว่าปวดไปจนถึงกระดูก บางครั้งก็ถึงกับปวดจนร้องครางและดิ้นราวปลาถูกทุบอยู่บนเตียงเลยทีเดียว

และทุกครั้งที่เห็นแม่เจ็บปวดแบบนี้ ตารากเป็นต้องแอบไปร้องไห้คนเดียวอยู่บ่อยๆ เงินทุกบาททุกสตางค์ของเธอใช้เพื่อรักษาแม่ โรงพยาบาลที่ไหนดี หมอที่ไหนเก่ง เธอพาแม่ไปทุกที่ แต่แทบทุกแห่งล้วนแล้วแต่บอกว่าแม่ของเธอไม่ได้เป็นอะไร นอกจากเสียขาซ้ายไปเพราะ

เหตุร้ายเมื่อสองปีก่อน แม่เธอก็ปกติดีทุกอย่าง

ตราบที่ไม่เชื่อ ไม่อยากเชื่อ หากแม่ปกติดีทำไมถึงไม่ยอมกินอาหาร
ทำไมจึงมีอาการทรมาณทุกครั้งที่อากาศเย็น และเพราะความไม่เชื่อนั้น
ทำให้หญิงสาวพาแม่ตระเวนไปหาหมอไม่หยุดหย่อน

เงินทองซึ่งได้จากการขายที่ทางสมบัติของพ่อและชายบ้านที่อยู่มา
ตั้งแต่น้อยคุ่มใหญ่หมดไปก็เพราะเธอต้องการรักษาแม่ให้หายนี้แหละ

หญิงสาวมองร่างสันเทาในโปงผ้าหมัดด้วยสายตาปวดร้าว “แม่คะ
อดทนหน่อยนะคะ ให้ดาวช่วยนวดให้แม่ใหม่เมื่อจะดีขึ้น” หญิงสาวเสนอ
แต่แม่ของเธอกลับตวาดใส่

“ไม่ต้องมายุ่งกับกู! จะไปไหนก็ไป โธ้ย! กูอยากตาย กูอยากตาย!”

ใบหน้าตราบกาซีดเผือด เธอกัดริมฝีปากแน่น มองแม่เดินอยู่บนเตียง
ด้วยความทุกข์ใจ ก่อนหน้าที่แม่จะเสียขาซ้ายไปและเจ็บป่วยด้วยโรค
ที่หาสาเหตุไม่ได้ แม่เคยเป็นคนน่ารัก แสนดี พุดจาไพเราะ และรักเธอ
ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ทว่าความเจ็บป่วยดูเหมือนจะไม่ได้กั๊กกินแต่เพียง
ร่างกายของท่าน โรคภัยยังกั๊กกินจิตใจของท่านไปด้วย

ความป่วยไข้ ความสูญเสีย ทำให้คนคนหนึ่งเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง
แบบนี้เลยหรือ แม่เปลี่ยน...จนบางครั้งเธอก็ยังแอบคิดว่า...นี่ไม่ใช่แม่

ตราบการีบปิดความคิดเหลวไหลทิ้งไปก่อนจะพูดกับแม่เบาๆ “ดาว
วางข้าวต้มเอาไว้ที่เดิมนะคะแม่”

ไม่มีคำตอบจากคนที่ตรงชื่อๆ อยู่บนเตียง ตราบกามองร่างที่หนาว
สั่นอยู่บนเตียงอย่างสงสาร แต่ก็ทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ นี่ขนาดอากาศ
เพิ่งเริ่มเย็น อากาศของแม่ยังแฉ่ถึงขนาดนี้ แล้วนี่แม่จะอดทนจนผ่าน
หน้าหนาวไปได้หรือไม่

ไม่! ไม่ว่าอากาศจะเลวร้ายสักเพียงไร ตราบกาก็จะประคองแม่ผ่าน
ช่วงนี้ไปให้ได้ แม่เป็นญาติคนเดียวของเธอ เธอรักแม่ และจะไม่ยอมปล่อยให้
ให้แม่จากเธอไปเป็นอันขาด

น้ำในกะละมังเย็นเฉียบ มือเล็กเหี่ยว ขาวซีด และรู้สึกขา
ทว่าแม้จะรู้สึกอย่างไร มือทั้งสองก็ยังคงขี้ผ้าให้สะอาดต่อไป

ผ้าเกือบสลิปกะละมัง กว่าจะซักเสร็จตากเสร็จ แดดก็ออกพอดี
ตารกาปาดเหงื่อบนหน้าผากออกเมื่อตากถุงเท้าคู่สุดท้ายที่ราว

เมื่องานอย่างที่สองของวันเสร็จลง เธอก็รีบขึ้นไปดูแม่ที่อยู่บนชั้น
ที่สองของบ้านเช่าไม้ซึ่งอยู่ใกล้กับชุมชนแออัด ขโมยขโมยค่อนข้างซุกซุม
แต่ก็แปลกที่บ้านของตารกาไม่เคยถูกขโมยขึ้นเลย ของก็ไม่เคยหายสักชิ้น
ตารกาคิดว่าคงเป็นเพราะขโมยพวกนั้นไม่โง่ รู้ว่าเธออยากจน
ขนาดนี้ก็คงไม่คิดปล้นให้เสียเวลา

หญิงสาวไม่เคยมองหน้าตนเองในกระจกหลายปีแล้ว ไม่เคยสนใจ
ความงามของตนจนลืมไปแล้วว่าช่วงเวลาสองปีที่ผ่านมา เปลี่ยนเด็กสาว
วัยกำลังโตให้กลายเป็นสาวสะพรั่ง ความงามของเธอเป็นที่ถูกตาต้องใจ
ทุกคนที่ได้เห็น ทุกคนอยากสัมผัส อยากปิ่นรื้อ ักัดบ้านเข้ามาเป็นเจ้าของ
เธอ ทว่า...ไม่มีใครสามารถทำได้

นี่คือเรื่องที่ตารกาไม่เคยรู้ หลังจากเธอขายบ้านหลังเก่าแล้วมาเช่า
บ้านหลังนี้อยู่กับแม่ หนุ่มๆ ในชุมชนแออัดข้างๆ ก็มองเธอตาเป็นมัน และมี
หลายคนที่ใจกล้าถึงขนาดบุกเข้ามาที่บ้านหลังนี้ในยามค่ำคืน

ทว่าพวกมันเหล่านั้นไม่เคยผ่านเข้าประตูบ้านไปได้ เพราะพอ
พวกมันเริ่มงัดประตูหรือหน้าต่าง แทนที่ประตูและหน้าต่างจะเปิดออก
อย่างง่ายดาย กลับกลายเป็นว่ามือของพวกมันต่างหากที่หัก เสียงกระดู
กฉีกและเสียงร้องโหยหวนดังไปทั่วซอกใครๆ ก็ได้ยิน แต่ตารกาไม่เคยได้ยิน
เธอนอนหลับสบาย โดยไม่รู้เลยว่าคนแถบนี้เอาไปลือกันว่าที่เธอยังรอด
อยู่ได้จนปานนี้ก็เพราะ...วิญญาณของพ่อเธอเฮี้ยนเป็นที่สุด

มือซึ่งแห้งกร้านแบบคนทำงานหนักเหน็บปอยผมที่ตกลงมาระ
ไบหน้าไปไว้หลังโบหู เธอถอนหายใจออกมาเมื่อเดินเข้าไปในห้องนอน
ของแม่ และพบว่าซามข้าวต้มถูกแม่ปัดจนตกลงมาจากโต๊ะ

ขอตาเธอร้อนผ่าวเมื่อเห็นงานที่เพิ่มขึ้นตรงหน้า สมองเธอเต็มไปด้วยคำถามว่าทำไมแม่ไม่ช่วยเธอ ไม่ช่วยตนเองบ้าง แต่หัวใจก็ตอบแทนแม่ของเธอว่า...เพราะแม่ป่วย แม่ทรมาณไง เธอต้องเข้าใจแม่ เห็นใจแม่ ตารกาไม่มีทางเลือก เธอเดินออกจากห้องอีกหนแล้วนำผ้าชีวรี่เข้ามาเช็ดทำความสะอาดพื้น ในขณะที่หูก็ได้ยินเสียงครางเพราะความเจ็บปวดของแม่ดังอยู่ตลอดเวลา

น้ำตาเธอไหล หยดลงบนพื้น ก่อนจะหยิบผ้าชีวรี่และซามข้าวต้มลงไปยังชั้นล่างของบ้าน

ในครัวซึ่งอยู่นอกบ้านยังมีข้าวต้มเหลืออยู่ เธออุ่นใหม่อีกครั้งและตักไปให้แม่อีกหน บอกแม่ให้กิน ก่อนจะลงมาข้างล่าง กินข้าวต้มที่เหลือติดหม้อเพียงเล็กน้อยแล้วเตรียมห่อผ้าที่ซึกเรียบร้อยแล้วไปส่งตามบ้าน

ร่างผอมบางอยู่ในเสื้อกันหนาวเนื้อหนาซึ่งเป็นหนึ่งในสองตัวที่ตารกาไม่ได้ขายทิ้งไป หญิงสาวปั่นจักรยานช้าเป็นพิเศษเพราะลมหนาวบาดผิวหนังจนแสบ

จะดีแค่ไหนถ้าเธอเจียดเงินไปซื้อครีมทาผิวมาทาหน้าและเนื้อตัว ผิวเธอจะได้ไม่ลอกเป็นขุย

ตารกามักคิดถึงความสุข ความสบายเมื่อครั้งอดีตเสมอในตอนที่เธอเปลือย มันไม่เป็นอะไรหรอก หากจะฝันถึงสุขแต่หนหลังบ้าง ใช่หรือไม่

‘ระวัง!’

หญิงสาวรีบวางขาลงกับพื้นเพื่อเป็นการเบรกแทนเบรกมือที่ใช้การไม่ได้มานานแล้ว เสียงเตือนที่ก้องอยู่ข้างหูนั้นเป็นเสียงของใคร ตารกายังไม่ทันได้คำตอบ รถบรรทุกพ่วงสิบล้อคันโตก็แล่นผ่านหน้าเธอไป ชนิดที่อาจเรียกได้ว่าเส้นยาแดงผ่าแปด

ลมเย็นที่เกิดจากรถคันนั้นแล่นผ่านมาทำให้ตารกาหนาวไปจนถึง

ไซสันหลัง ด้วยมันใจอย่างมากว่าหากเธอปล่อยใจให้ลอยไปคิดถึงความสุขในอดีตต่อแล้วบั้นจักรยานออกไปจากสี่แยกนี้... บานนี้ร่างเธอคงแบนอยู่ใต้ล้อรถสิบล้อคันนั้นแล้วแน่ๆ

หญิงสาวหันมองไปรอบกาย เห็นผู้คนเดินอยู่บนฟุตบาทบางตา เธอไม่แน่ใจว่าใครกันที่เอ่ยปากเตือนเธอ ไม่มีใครหยุดเพื่อให้เธอขอบคุณเลยสักคน

“ขอบคุณนะคะ” เธอตัดสินใจพูดออกมาเบาๆ แล้วบั้นจักรยานต่อ

ร่างบนเตียงสะดุ้งเมื่อหน้าต่างที่เปิดแง้มอยู่ในห้องเพื่อระบายอากาศกระแทกปิดลงที่ละบานๆ ไล่จากฝั่งซ้ายไปยังฝั่งขวา

ดวงตาของหญิงชราซึ่งเวลาสองปีอันแสนทรมาณทำให้ผมของเธอขาวไปทั้งศีรษะเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ร่างกายผ่ายผอมซูบซีดจนเหลือแต่กระดูกสันเทามากยิ่งขึ้น ทว่าอาการสั่นนี้มาจากความหวาดกลัวมิใช่ความเหน็บหนาวแต่อย่างใด

หญิงชรากวาดตามองไปทั่ว พร้อมกระโดดตัวไปซุกอยู่ที่มุมในสุดของเตียงนอน

“ทำได้ดี ภูซคะ เจ้าทำให้เมียเราต้องเหนื่อยเพิ่มขึ้นอีกแล้ว กล้าหาญมาก”

เสียงที่ดังกังวานอยู่ในความมืดยิ่งทำให้ร่างบนเตียงสั่น พันกระทบกันดังกึกๆ “ข้าขอโทษ ขอโทษเจ้าข้า ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าขอโทษ ขอโทษเจ้าข้า”

ร่างของสิงห์ค่อยๆ ปรากฏขึ้นให้เห็นอย่างเลือนราง ชายหนุ่มรูปงามนั้นยืนยื่นกอดอก ไหล่อิงอยู่กับกรอบประตูซึ่งมักจะเปิดเอาไว้ตลอดใบหน้าคมเข้มไม่มีรอยยิ้ม ที่สำคัญ ดวงตาของเขา... ดวงตาที่กรีดร่างของคนได้ด้วยการวัดดวงเพียงครั้งเดียวมีความโกรธเกรี้ยวฉายชัด

“ขอโทษแล้วแก้ไขอะไรได้ เจ้านี้มันช่างโง่งมสมดังเฝ้าพันธุ้ของ

เจ้าจริงๆ หากคิดให้ดี ทำให้ดี ข้ายังจักเมตตาเจ้า แต่นี้...ปล่อยให้ตายไปอย่างทรมานเช่นนี้ดีหรือไม่”

“ได้โปรด...” หญิงชราหมอบกราบชายที่เมตตาปล่อยให้มันยังมีชีวิตอยู่ได้จนถึงตอนนี้ “ได้โปรดเมตตาสัตว์ผู้น้อยซึ่งโง่เขลาเบาปัญญาเช่นข้าด้วยเถิดท่านกาฬสีหะผู้ยิ่งใหญ่ ข้าไม่ได้ตั้งใจทำให้เสียของท่านต้องลำบากเลย เพียงแต่ข้า...ข้าทรมานเหลือเกิน นานหลายเพลแล้วที่ท่านไม่มาหาข้า”

สิงห์เลิกคิ้วขึ้นเพียงข้างเดียวก่อนเดินจากหน้าประตูเข้ามายังข้างเตียง ดวงตาคมมองร่างของหญิงแก่ซึ่งเจ้าสิงห์คักคาใช้ร่างอยู่อย่างสังเวชเวลาสองปีในโลกมนุษย์ มันเทียบได้กับพริบตาเดียวในหิมพานต์ แต่แค่พริบตาเดียว เจ้าสิงห์คักคาที่เคยแกร่งกล้ากลับมีสภาพเป็นเช่นนี้

หือ! โลกมนุษย์อันแสนสกปรกโสมม เต็มไปด้วยพิษร้ายของอากาศ อาหาร และจิตใจมนุษย์ ด้วยเหตุนี้สัตว์ซึ่งเติบโตขึ้นมาในหิมพานต์จึงไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้นานนัก

สิงห์ยื่นมือออกไปข้างหน้า แล้วร่ายมนตร์วิเศษที่อาจารย์ของเขาสั่งสอนมา

ลำแสงสีเงินมีประกายระยิบระยับบังเกิดขึ้นเป็นสาย ตรงจากนิ้วชี้ของเขาไปยังร่างของหญิงชราที่หมอบราบอยู่บนเตียง

ลำแสงจากมนตราของเขานั้นส่งให้ร่างกายเจ้าภุชคะ สิงห์คักคาผู้โง่เง่าสลายขึ้น มันยิ้มได้เป็นครั้งแรกในรอบปี ทว่ารอยยิ้มนั้นจางหายไปเมื่อลำแสงมนตราดับลงอย่างรวดเร็ว เร็วเกินไป!

เจ้าสิงห์คักคาซึ่งพอมิเร็วแรงกลับมาบ้างกระโจนลงจากเตียงมากอดเท้าของสิงห์เอาไว้ พร่ำรำพันอย่างน่าเวทนา “เมตตาข้าด้วยเถิดท่านกาฬสีหะผู้เป็นใหญ่ ได้โปรดพาข้ากลับไปยังบ้านของข้า ป่านฉะนี้ลูกเมียข้าคงชะงัดคอยหา...”

สิงห์สะบัดเท้าเบาๆ เจ้าสิงห์คักคาที่ซอบพร่ำเพ้อก็ลอบไปติดผนัง

บ้าน มันร้องโอดโอยราวกับเจ็บเสียเต็มประดา

“พูดมาก คร้านจักฟัง เจ้าก็รู้ดีว่าข้าปล่อยยให้เจ้ามีชีวิตอยู่จนถึงเพลานี้เพื่ออะไร เจ้าต้องอยู่ทำหน้าที่ของเจ้า ดูแลเมียรักข้าให้ดี และเมื่อถึงวันนั้น...” สิงห์ยิ้มกว้าง ทำให้ใบหน้าคมเข้มของเขาดูไม่ดุตันและกระด้างจนน่าหวาดกลัว “ข้าจึงจักปลดเจ้าให้พ้นจากพันธนาการนี้”

ภุชคะซึ่งอยู่ในร่างของหญิงชราไร้เรี่ยวแรงคู้ตัวแนบผนังห้องดวงตาฉายประกายแค้นเคืองเจ้ากาฬสีหะตัวร้ายที่จับสิงห์ผสมเช่นเขามากักขังอยู่ในร่างมนุษย์ชั่วช้า แถมพันธนาการของเขายังเป็นหญิงชราอ่อนแอเช่นนี้อีก

นานนักหนาแล้วที่เขาต้องห่างจากบ้าน ไกลเพื่อนฝูงลูกเมีย แล้วมาคอยปกป้องเมียมันซึ่งเป็นนางมนุษย์ที่มีหัวใจราชสีห์อยู่ในร่างกาย

อา...หากเขามีแรงมากขึ้นกว่านี้อีกนิด เขาคงไม่ลังเลเลยที่จะควักเอาหัวใจของราชสีห์มากินเสีย เพียงแค่ได้กินของวิเศษสุดสิ่งนั้น เขาก็จะแข็งแรงดุจเดิม ไม่ดี! เขาจะแข็งแรงยิ่งกว่าเดิม แข็งแกร่งเท่าเทียมกับราชสีห์แท้ๆ เลยทีเดียว

แต่ไอ้กาฬสีหะที่ชื่อสิงห์ตนนี้ก็ร้ายกาจยิ่งนัก มันไม่เคยรักษาเขาให้หายดี แคร้รักษาให้มีชีวิตรอดแบบกระเสือกกระสนไปวันๆ เท่านั้นพลังชีวิตที่เจ้ากาฬสีหะตัวร้ายมอบให้อาจทำให้เขาเคลื่อนไหวร่างกายได้สะดวกขึ้น ไม่เจ็บปวดเพราะอากาศ น้ำ และอาหารของมนุษย์โลก แต่ก็ไม่มากพอที่จะทำให้เขาหลุดจากพันธนาการนี้ได้ เมื่อไม่มีเขี้ยวเล็บ เขาจะทำอย่างไรได้นอกจากมองและดมกลิ่นของหัวใจราชสีห์ที่อยู่ในตัวนางมนุษย์นั้นอย่างหิวกระหายไปวันๆ เท่านั้น

คิดแล้วก็ยิ่งแค้น แค้นนัก!

เพราะแม้แต่คิดเคืองแค้น ภุชคะจึงไม่รู้เลยว่าสิงห์ข้างสามขุมเข้ามาหาและกระซอกผมของเขา บังคับให้เขาเงยหน้าขึ้นมองมัน

“กำลังคิดเรื่องชั่วอะไรอยู่กระนั้นหรือภุชคะ”

“มิได้ มิได้คิดเรื่องเลวร้ายอะไรอยู่เลยเจ้าข้า ข้าไม่กล้า ข้ากลับตัว กลับใจแล้ว ข้ารู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว เจ้าข้าเอ๋ย...”

มือใหญ่ที่จับผมเจ้าสิงหคัคคาคจนมันต้องงยหน้าขึ้นมามอง เขา ผลักเบาๆ ศีรษะของมันก็กระแทกเข้ากับผนังห้องอีกหน ความเจ็บทำให้ มันร้องครวญคราง ซึ่งก็ดี เนื่องจากเสียงร้องเพราะความเจ็บปวดของมัน น่าฟังกว่าเสียงพูดจาเจ้อยแจ้วเป็นไหนๆ

สิงห์เริ่มคิดแล้วว่าเขาอาจจะคิดผิดที่บังคับให้เจ้าภุชคะมารับใช้ เมียรักของเขา สิงหคัคคาที่เจ้าเล่ห์แสนกลมีลึนเป็นอาวุธแบบมันอาจทำ ความลำบากให้เขาในภายหน้าได้ ทว่าในตอนนั้นแม่ดาวน้อยซึ่งสูญเสีย ทั้งพ่อและแม่ไปในคราวเดียวช่างน่าสงสารเหลือเกิน เขาเกลียดน้ำตาของ เมียรักเป็นที่สุด ดังนั้นจึงจัดการกักขังเจ้าภุชคะเอาไว้ในร่างของแม่เธอหวังจะให้เธอได้มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ และหวัง...ให้ไอ้คนที่ฆ่าพ่อแม่เธอ ได้ทำดีต่อเธอลบล้างความผิดซึ่งได้กระทำลงไปบ้าง

แต่มันสำนึกหรือไม่...เขาตวัดสายตามองร่างที่คู่ตัวอยู่ติดผนัง แล้ว ลงความเห็นว่...ไม่!

แต่ก็เอาเถิด อีกไม่กี่เวลาเท่านั้นดาวน้อยของเขาก็จะโตเต็มวัยและ พร้อมกลับคืนสู่อ้อมแขนเขา เอาเถิด ไหนๆ ก็ตัดสินใจผิดมาตั้งแต่แรก แล้ว ก็จำต้องทนรับผลแห่งการกระทำของตนต่อไป หวังเพียงแต่ว่า ช่วง ไม่กี่เวลานี้ดาวน้อยของเขาคงจะทนความลำบากได้

“ขอขอสั่งความเจ้าภุชคะ” สิงห์ทอดอก ยึดตัวตรง ท่าที่สง่างาม ของราชสีห์แท้เผยออกมาให้สิงห์ผสมแบบภุชคะมองด้วยความริษยา ทว่า มันยังเอ่ย

“ข้าผู้น้อยรับคำสั่งท่านกาฬสีหะผู้เป็นใหญ่”

สิงห์เมื่อข้อความหวานเลียนจากปากมันเต็มทนแต่ก็จำต้องอดทน “เดือนเจ็ดปีหน้า เจ้าจงพาเมียของข้าไปสู่ประตูผ่านมิติ ไปถึงก่อนเวลา ได้ แต่ถ้าช้ากว่านั้น...ข้าจักฆ่าเจ้า ฆ่าลูกเมีย พี่น้อง พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย

ข้าจักฆ่าให้หมด!”

“ได้เจ้าข้า ได้เจ้าข้า ข้าผู้น้อยจะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวังอย่าง
แน่นอน เดือนเจ็ดปีหน้า ข้าจะพาแม่หญิงตารกาไปยังประตูผ่านมิติตาม
คำสั่งของท่าน”

สิงห์พยัคฆ์หน้าอย่างพอใจ ก่อนร่างของเขาจะเลื่อนร่างจนหายไป
เมื่อเจ้ากาฬสีหะตัวร้ายไม่ได้อยู่ตรงหน้าอีกต่อไป ภูษณะก็เสวยยิ้ม
พิมพ์ “เดือนเจ็ดปีหน้า ไปเร็วได้ ไปช้าไม่ได้ ทำไม่หนอ ทำไม่จึงเป็น
เช่นนี้หนอ ท่านกาฬสีหะผู้เป็นใหญ่”

2

บ้านเดิม

แม้ภุชคะจะสงสัยและพยายามค้นหาคำตอบ ทว่ามันไม่เคยได้ยินเรื่องราวอะไรเช่นนี้มาก่อน หิมพานต์เข้าออกได้หลายช่องทาง ทว่าประตูผ่านมิติที่เจ้าสิงห์พูดถึงน่าจะเป็นแถบเดียวกับที่บรรดาสিংห์ผสมทั้งหลายผ่านออกมาเมื่อหลายปีก่อนเพื่อหมายจะชิงหัวใจราชสีห์จากนางมนุษย์นี้ แต่การเข้าออกทางช่องทางนั้นกำหนดวิธีในการออกมาเพียงแค่มีสายรุ้งพาดผ่านจากหิมวันตบรรพตออกมาย้งน้ำตกสายรุ้ง เหล่าสัตว์ทั้งหลายในหิมพานต์ก็เข้าออกได้

ดังนั้นทำไมต้องเป็นวันและเวลานั้น แม้พยายามขบคิดอยู่หลายเดือนภุชคะก็ยังคิดไม่ออก จนในที่สุดเดือนห้าก็กำลังล่วงผ่านพ้นไป

ใกล้ถึงเวลานัดหมายแล้ว มันต้องทำอะไรสักอย่าง จะมามัวคิดถึงเรื่องราวที่หาสาระไม่ได้ก็ใช่ที่ ซึ่มมันไม่พานางมนุษย์ไปตามเวลานัดหมาย กภาพสีหะตนนั้นจะต้องฆ่ามันทิ้งแน่ๆ

ดังนั้นเมื่อนางมนุษย์ซึ่งเชื่อว่ามันเป็นแม่เปิดประตูเข้ามาในห้องพร้อมข้าวต้มที่รสชาติและกลิ่นเหลือทนสำหรับสิงห์คึกคะเช่นมัน ภุชคะก็แสดงละครโรงใหญ่ให้นางมนุษย์ชม

ภุชคะตีอกชกหัวตนเอง ร้องให้ร้องห่มคล้ายจะเป็นจะตาย จนนางมนุษย์ที่ร่าเริงกายนี้ยิ่งรืบวางอาหารลงกับโต๊ะแล้วเข้ามาจับแขนของเขา

เอาไว้

“แม่ขา แม่ แม่อย่าทำแบบนี้สิคะ แม่อย่าทำร้ายตัวเอง”

ดวงตาที่มีน้ำคอลลอดของนางมนุษย์ไม่ได้ทำให้สิ่งศักดิ์คางอม
เจ้าเล่ห์สังสาร “อย่าห้ามแม่เลยดาว แม่ไม่อยากจะอยู่ในโลกนี้อีกต่อไปแล้ว”

ใช่ ไม่อยากจะอยู่ในโลกสกปรกโสมมนี้ เขาอยากกลับไปอยู่ที่
หิมพานต์ถิ่นเก่าของเขา!

“แม่ขาอย่า แม่อยู่กับดาวนะคะ แม่อย่าคิดสั้น อยู่เพื่อดาวนะคะ
ถ้าแม่ไม่อยู่กับดาว ดาวจะมีชีวิตต่อไปเพื่ออะไรละ”

มือที่อยากจะกระชากหัวใจของนางมนุษย์ออกมากินสิ้นระริก ทุก
ครั้งที่นางมนุษย์เข้ามาใกล้ กลืนหัวใจราชสีห์ที่อยู่ในตัวมันจะหอมหวน
ชวนกิน และยังมันโตขึ้น...โตขึ้น กลืนจริงนี่ก็ยิ่งยั่วให้เขาน้ำลายสอ

มีอาหารรสเลิศอยู่ตรงหน้าแต่หยิบกินไม่ได้แบบนี้ มันทรมานเสีย
ยิ่งกว่าอะไร!

“แม่...แม่ไม่อยากจะอยู่ที่นี้อีกต่อไปแล้ว” เมื่อกินหัวใจราชสีห์ไม่ได้
ภูษคะก็เลือกที่จะทำในสิ่งที่มันทำได้...เชื้อฟงเจ้ากาฬสีหะตัวร้าย “แม่
อยากกลับบ้าน แม่คิดถึงบ้าน”

“บ้าน” ตารกาหวนคิดถึงบ้านสองชั้นในหมู่บ้านขนาดใหญ่ซึ่งเคย
เป็นบ้านของครอบครัวเธอ เธอเกิดที่นั่น โตที่นั่น มีความหลังกับบ้านหลัง
นั้นมากมาย แต่สุดท้ายเมื่อปีก่อน เธอก็จำต้องขายมันไปเพื่อเอาเงินมา
รักษาแม่ “แม่ขา เราไม่มีบ้านอีกแล้ว เราขายมันไปแล้วนี่คะ”

“ไม่ใช่บ้านนั้น แต่เป็นบ้านเกิดของแม่”

“บ้านเกิดของแม่ ที่กาญจนบุรีนะหรือคะ”

ภูษคะไม่รู้หรือกว่าพวกมนุษย์เรียกที่แถบนั้นว่าอย่างไร แต่ก็
พยักหน้า “ใช่ แม่อยากกลับไป กลับไปตายที่นั่น แม่มีความหลังกับ
ที่นั่นมากมายเหลือเกิน แม่คิดถึงบ้าน ได้ไหมดาว พาแม่กลับไปนะ แม่
ขอร้อง แม่อยากกลับบ้าน”

ตารากาพลอยร้องให้ตามแม่ของตนไปด้วย มือนุ่มเซ็ดน้ำตาออก จากใบหน้าซีดเซียวมีแต่หนังหุ้มกระดูกของแม่ ก่อนพยักหน้า “คะ ได้คะ เราจะกลับบ้านกันนะคะ แต่...”

“แต่อะไร!” ฤๅคะเริ่มอารมณ์เสียจนขึ้นเสียงใส่นางมนุษย์ที่มีหลาย ร้อยเหตุผลที่จะทำในสิ่งที่เขาไม่พึงใจ

“แต่ดาวคงต้องใช้เวลา ต้องหาเงิน บอกเลิกซักผ้า บอกเลิกเช่า บ้าน...”

ยังพูดสิ่งที่ต้องทำไม่ทันจบ แม่ของเธอก็ร้องกรี๊ดออกมาแล้วตัวเกร็ง ซัก จนตารากาทำอะไรไม่ถูก ได้แต่เขย่าตัวแม่ไปร้องให้ไป

หลังจากนาทีนี้และต่อไปจากนี้ เธอจะไม่ขัดใจแม่อีกแล้ว...ไม่อีก แล้ว

แม้จะไม่มีความพร้อมอะไรเลย แต่ภายในเวลาหนึ่งสัปดาห์

ตารากาก็พาแม่ของเธอมุ่งสู่กาญจนบุรีจนได้

หญิงสาวถูกนายจ้างซักผ้าต่อว่าที่จู้ๆ ก็บอกเลิกงานโดยกะทันหัน บางคนถึงขนาดหักค่าจ้าง และงานพิมพ์ที่รับเอาไว้ก็ต้องส่งคืน ไม่ได้เงิน อีกเช่นกัน บ้านเช่ายังคงต้องจ่ายค่าเช่าเต็มเดือน แต่ก็ยังดีที่ได้ค่าเช่าบ้าน ล่วงหน้าสามเดือนคืนมา ไม่อย่างนั้นเธอคงลำบากกว่านี้ในการหาเงินมา จ้างรถขนของมุ่งสู่เมืองกาญจน์

รถหกล้อที่เช่ามานี้ก็ เป็นของคนคุ้นหน้ากันอยู่ เขาจึงคิดราคา ไม่แพงนักและช่วยขนของ ช่วยอุ้มแม่ขึ้นมาบนรถให้เธอด้วย

ข้าวของของแม่และตารากามีน้อยเสียจนเธอเห็นแววตาสังเวชนในตา ของลุงคนขับรถ แต่จะทำอะไรได้ คนจนจะให้มีข้าวของมากมายเหมือน คนรวยก็คงเป็นไปไม่ได้

ตารากากับแม่นั่งอยู่หลังรถหกล้อ มองทิวทัศน์ของเมืองหลวงที่แสน วุ่นวาย ทั้งความหลังเอาไว้เบื้องหลัง และพร้อมจะไปสู่กับอนาคตเบื้องหน้า

ภุชคะรู้สึกดีมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งออกห่างจากเมืองกรุงและมุ่ง
สู่บ้านของเขาใกล้ขึ้นเท่าไร เขายิ่งรู้สึกหายใจได้โล่ง ชัยับแขนชัยับขาได้
ตั้งใจมากขึ้น

โอ้! ถ้ารู้แบบนี้เขาจะทนนอนแช่อยู่บนเตียงทำไมตั้งนาน น่าจะ
บอกให้นางมนุษย์พาเขากลับบ้านเท่านี้ก็สิ้นเรื่อง ้วย! เขานี้มันโง่จริง

ร่างซึ่งมีแต่กระดูกชัยับจากท่านอนมาเป็นนั่ง ทันทีที่นางมนุษย์
ผู้นั้นเห็นเขาชัยับกาย มันก็รีบลุกจากพื้นรถมาช่วยประคองเขา ออ...
กลิ่นหัวใจหอมหวานของราชสีห์นั้นอยู่ใกล้จมูกเขานิดเดียว

ดวงตาเจ้าสิงห์คักคาเป็นประกาย จ้องไปที่ทรวงอกอบอ้อมของ
ดารกา มีรอยขึ้นนอยางจะแหวกอกนางมนุษย์นี่ออกแล้วควักหัวใจมากิน
ทว่า...การจะทำเช่นนั้นได้เขาต้องกลายร่างกลับไปสู่ร่างเดิมของตนก่อน

เอาเถิด รออีกนิด อีกนิดเดียว เขาจะแข็งแกร่งกว่าสิงห์ผสมตนใด
และยังจะได้แก้แค้นเจ้ากาฬสีห์ตัวร้ายที่จับเขาโยนอยู่ในร่างมนุษย์โลโครก
นี่ตั้งนานอีกด้วย!

“ค่อยๆ ค่ะแม่” ดารกาที่ประคองแม่ตนนั่งพูดอย่างเป็นห่วง ทว่า
แม่ของเธอกลับตัวดิ้นเสียใส่

“ไม่เป็นอะไรรอกน่า”

ส้อมเสียงและท่าทางของแม่ดูดีขึ้นมาก มากจนน่าตกใจ มากจน
ไม่น่าเชื่อว่าเมื่อวันก่อนแม่ยังซึก ยังดิ้นปัดๆ บนเตียงอยู่เลย

บ้าน...เพราะบ้านสินะที่ทำให้แม่มีอาการดีขึ้นเช่นนี้ บางที...เมื่อ
คนเรามีความหวัง ความฝัน และความปรารถนา สิ่งที่เราต้องการก็จะ
ทำให้เรามีความพยายามและเข้มแข็งขึ้นสินะ

นาที่นี้ดารกาไม่เสียดายเงินทุกบาททุกสตางค์ของเธอทั้งหมดไป
เพราะการต้องย้ายมาอยู่ต่างจังหวัดแล้ว

“แม่หิวน้ำไหมคะ”

“หิว” ภุชคะซึ่งยังติดอยู่ในร่างแม่ของนางมนุษย์ที่น่ารำคาญผู้นี้

ยอมรับ “แต่ไม่ได้หิวน้ำ”

ตารกา ยิ่งยิ้มกว้าง ความงามของเธอฉายออกมาชัด ทว่าเจ้าสิงหคัคคามิ ได้สนใจรูปลักษณ์ภายนอกนั้นเลย มันมองลึกลงมา เนื้อหนังไปยังหัวใจที่เต้นตุบๆ อยู่ในร่างเธอต่างหาก

“ข้าวต้มใหม่คะ ดาวทำเอาไว้หม้อหนึ่ง เพราะไม่รู้เลยว่าบ้านที่เราจะไปพักมีที่ให้หุงหาอาหารได้ไหม” จริงๆ แล้วตารกา คิดว่าแม่จะมีห้องครัวหรืออุปกรณ์ทำครัวอยู่ในบ้านเก่าของพ่อหลังนั้น แต่เวลาที่ผ่านมานานขนาดนี้ก็คงทำให้ใช้อะไรไม่ได้อีกแล้ว ดังนั้นเธอจึงขนเครื่องครัวและเครื่องเรือนที่บ้านเข้ามาจนหมด ไม่เหลืออะไรทิ้งเอาไว้เลยแม้แต่ถังน้ำหรือไม้กวาด เธอต้องการประหยัดเงินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อย...ก็จนกว่าจะหานายจ้างที่จะจ้างเธอซักผ้าได้นั้นแหละ

สิ่งหาค่าที่รักการกินเนื้อเป็นชีวิตจิตใจเบะปากให้สิ่งละๆ เซลละๆ ที่นางมนุษย์ผู้นี้ยึดเยียดให้เขากินอยู่นั้น “อยากกินเนื้อ...หัวใจ”

“หัวใจเธอคะ” ตารกา เอียงคอ ชมวดค้อนิดๆ เพราะแม่ของเธอนั้นไม่เคยชอบกินหัวใจมาก่อน ถ้าเป็นตับละก็ว่าไปอย่าง แต่...แค่ได้เห็นแม่ลุกขึ้นมาบ่นว่าอยากกินโน่นอยากกินนี่บ้างเธอก็พอใจแล้ว “ได้สิคะ ถ้าแม่อยากกินดาวจะมัดให้กิน หัวใจมัดกับอะไรดีคะ”

ภูษณะกลืนน้ำลาย ทว่าก็ยังมึนน้ำลายส่วนหนึ่งหลังออกมาอออยู่ในปาก ดวงตาของสัตว์ร้ายมองเหยื่อที่นั่งอยู่ชิดติดกับมันอย่างหมายมาดอยากจะตอบออกไปนักรว่า ‘ข้าอยากกินหัวใจสดๆ หัวใจของเจ้า!’

ในความเป็นจริงแล้ว กรุงเทพฯ กับกาญจนบุรีก็เชื่อว่าอยู่ห่างไกลกันมากนักร ทว่าบ้านพ่อของตารกาไม่ได้อยู่ในตัวเมือง แต่อยู่ลึกเข้าไปในอำเภอไทรโยค ในตำบลเล็กๆ ที่ไม่ใช่สถานที่ท่องเที่ยว ไม่ค่อยมีคนต่างถิ่นเข้ามาเยี่ยมมาเยือน ดังนั้นเมื่อรถหกล้อที่ตารกาจ้างมาแล่นมาจอดที่หน้าบ้านของพ่อ บ้านที่ร้างไปหลายปีจนมีวัชพืชคลุมจนแทบ

เปิดประตูรั้วเข้าไปไม่ได้ เพื่อนบ้านหลายคนจึงออกมาด้อมๆ มองๆ และบางคนก็กลัวว่าใครเพื่อนก็ถึงกับเดินมาถามไถ่เลยทีเดียวว่าพวกเขาเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่

ตารกาแนะนำตนเองว่าเป็นใคร เกี่ยวข้องอะไรกับบ้านหลังนี้ ผู้ใหญ่หลายคนมองเธอแปลกๆ คงสงสัยว่าเธอพูดจริงหรือเป็นพวกหลอกลวง ทว่าพอผู้ใหญ่บางคนเงยหน้าขึ้นไปยังรถหกล้อแล้วเห็นแม่ของเธอ พวกเขาก็จำได้ว่าแม่เป็นเด็กที่เกิดและโตในหมู่บ้านนี้เอง พอถึงวัยมีครอบครัวแล้วก็แต่งงานกับพ่อที่เป็นคนท้องถิ่นเช่นกัน ก่อนทั้งสองจะจากบ้านเกิดไปทำมาหากินต่างเมือง

ผู้ใหญ่หลายคนมองสบตากันเมื่อทราบแล้วว่าผู้ที่ย้ายมาอยู่ในหมู่บ้านเป็นใคร สีหน้าของทุกคนดูแปลกไป จากความสงสัยก็กลายเป็นความรู้สึกสงสาร ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพวกเขาไม่ได้จำได้เพียงแค่นั้นของครอบครัวนั้นเท่านั้น แต่ยังจำข่าวใหญ่เมื่อเกือบสองปีที่แล้วได้ด้วย

“อ้อ นี่นะริฐกสาวของไอ้ต่อกับแม่ซา ยินดีต้อนรับกลับมาซะ กลับมาอยู่บ้านเราซะดี”

ตารกาได้แต่ยิ้มรับการต้อนรับ ก่อนรอยยิ้มนั้นจะเจือปนลงเมื่อมีใครบางคนพูดแสดงความเสียใจเรื่องของเธอขึ้นมา

พ่อ...คิดถึงพ่อขึ้นมาที่ไรตารกาก็เกือบห้ำน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ เรื่องร้ายเกิดขึ้นได้กับทุกคน เธอรู้ดี แต่ทำไมเรื่องเลวร้ายแบบนี้ต้องมาเกิดขึ้นกับครอบครัวเธอ เพียงคนเดียว...แค่คนเดียว ตารกาต้องเสียพ่อ สูญเสียอนาคตทางการศึกษาที่สดใส และต้องกลายมาเป็นคนขายแรงงานแทนที่จะเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

ส่วนแม่นั้นยิ่งแย่ นอกจากจะสูญเสียสามี แม่ยังเสียขา เสียความเป็นตัวของตัวเอง และยังบ่นบ่อยๆ ว่าชีวิตแบบนี้ไม่มีเสียยังดีกว่า

เรื่องเลวร้ายในคืนนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะฝีมือมนุษย์ แต่เป็นฝีมือของสัตว์ร้าย น่าจะเป็นสัตว์จำพวกเสือ ชาวบ้านให้การว่าแถบที่เกิดเรื่อง

มีเสื้ออาศัยอยู่บ้าง และคงเป็นคราวเคราะห์ที่พ่อเธอขับชนมันซึ่งออกมาหาอาหารพอดี มันไม่ตาย แต่บาดเจ็บ เมื่อมันเจ็บจึงดูร้าย และพ่อเธอก็ถูกมันฆ่า ก่อนแม่ที่ลงไปช่วยพ่อจะถูกเสือนั่นกินขาข้างซ้ายไป

ทุกคนบอกว่าเธอโชคดีที่อยู่ในรถจึงไม่เป็นอะไร แต่เอาเข้าจริงแล้วตารกาจำเหตุการณ์ในคืนเลวร้ายนั้นไม่ได้เลย เธอรู้เพียงเธอหลับอยู่หลังรถ และตื่นก็เพราะมีคนมาทุบรถ ปลุกเธอให้ตื่นมาพบกับความจริงที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต

“สวัสดิ์ครับ คุณ...”

เสียงของใครบางคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีดังอยู่ข้างกาย ดูตารกาออกมาจากอดีตอันมืดมน เธอเบือนหน้าจากภาพบ้านซึ่งรกร้างมามองผู้ที่เอ่ยปากทักเธอเป็นคนแรก

“ตารกาคะ”

ผู้ชายคนนั้นดูไม่เหมือนคนพื้นที่ เขาสูง ขาว หน้าตาดี จนอาจพูดได้ว่า หากเข้าไปอยู่ในเมือง เขาคงเป็นนายแบบหรือดาราได้อย่างสบาย เขากำลังยิ้มให้เธอ ยิ้มเขามีเสน่ห์จนตารกาอดยิ้มตอบไม่ได้

“ผมโกธินครับ ยินดีที่ได้รู้จักคุณตารกา”

ตารกาเห็นแววตาเขาเป็นประกายวิบวับบ่งบอกให้รู้ว่าเขาน่าจะพอใจเธอ ก็ไม่แปลกอะไร ผู้ชายแทบจะทุกคนที่ตารการู้จักก็ชอบมองเธอแบบนี้เหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าทำไม เธอจึงไม่เคยรู้สึกปลื้มหรือหัวเราะ หัวใจตรงข้าม เธอกลับรู้สึกอึดอัดและบางครั้งก็รำคาญมากกว่า

หญิงสาวเห็นลูกที่เดินเข้ามาได้ถามความเป็นมาของพวกเธอเป็นคนแรกตบมือ เรียกหนุ่มๆ ซึ่งยืนอยู่ในละแวกบ้านให้มาช่วยกันขนข้าวของและพาแม่เธอลงมาจากรถด้วย

“อีหนู” ลูกใจดีที่ตารกายังไม่รู้จักแม่ชื่อเรียกเธอเสียงดัง “มีบุญเจบ้านรีเปล่า ไปเปิดบ้านรอเอาไว้เลย เดี่ยวลูกกะพวกหนุ่มๆ จะช่วยขนของเข้าไปให้ อ้อ จะเข้าบ้านนะระวังหน่อยนะ หล้าสูงท่วมหูท่วมหัวแบบนั้น

งูเขียวเขี้ยวขออาจจะซุ่มอยู่ เฮ้ย! ใครสักคน ช่วยถางหญ้านำทางให้อีหนู
นี่หน่อยสิวะ”

มีผู้ชายคนหนึ่งขานรับว่า “จ๊ะ” ก่อนจะวิ่งหายกลับเข้าไปในบ้าน
ตัวเอง และกลับออกมาอีกทีพร้อมมีดตายหญ้าเล่มโต

ตารากายกมือไหว้ ขอคุณทั้งผู้ชายคนนั้น และลุงผู้ที่มาช่วยเหลือ

“ขอบคุณมากค่ะ หนูดาวนะค่ะ” เธอแนะนำตัวให้ลุงได้รู้จัก

“ไหว้พระหะอีหนู ลุงอะชื่อสามารถ เรียกลุงมาดีก็ได้ ใครๆ เขา
ก็เรียกลุงแบบนี้ บ้านลุงอะอยู่ตรงข้ามบ้านหนู มีอะไรขาดเหลือก็เรียกหา
กันได้แหละ ว่าแต่ว่า...” ลุงสามารถซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้านด้วย
เข้มนมองตัวบ้านที่รักเรืออย่างไม่ไว้วางใจ “ไ้อบ้านหลังนี้จะอยู่กันได้หรือ
คิดยังงี้ถึงได้ย้ายมากันโดยที่ไม่ได้มาดูแลซ่อมแซมบ้านก่อน แล้วนี่น้ำไฟ
จะมีให้ใช้ไหม”

ผู้ใหญ่บ้านบ่นไปตามประสา ก่อนคำบ่นจะหยุดลงเมื่อมองดูสาว
สวยตรงหน้าและแม่ของเจ้าหล่อนที่พิการ มองข้าวของที่ติดตัวมาเพียง
น้อยนิด คือ กระเป๋าเสื้อผ้าเล็กๆ สองใบ และเครื่องเรือนซึ่งอยู่บนรถที่มี
สภาพเก่าเก็บทรุดโทรม ทุกอย่างบ่งบอกถึงสถานะทางการเงินและความ
ลำบากของแม่ลูกคู่นี้ได้ดี

เขาขอบถอนหายใจ เข้าใจเรื่องทุกอย่างได้เองตามประสาผู้ที่ผ่าน
โลกมามาก

คนเมืองกรุง หากยังสาวยังแฉ่หรือมีผู้นำครอบครัวก็คงพออยู่ใน
เมืองกันได้ แต่...พ่อก็ตาย แม่ก็มาพิการ ลูกสาวก็ยังเด็ก ตัวนิดเดียว
คงอยู่กันไม่ไหวสินะถึงอพยพมายังบ้านเก่า

ลุงสามารถตบไหล่หญิงสาวข้างกายแรงๆ “เอาเถอะ ยังไงก็จะช่วย
กันไป ลูกหลานของเราตนเองทั้งนั้น ไ้อต่อพ่อหนูอะก็เพื่อนลุง เคยเรียน
อยู่ชั้นเดียวกัน ชื่อเดียวกันด้วย สามารถ เพราะงั้นมีอะไรไม่ต้องเกรงใจ
นะ บอกได้ๆ”

ตารกาอดที่จะยกมือไหว้ขอบคุณในน้ำใจของคนบ้านป่าอีกครั้ง
ไม่ได้ น้ำใจที่เหมือนมีแจกจ่ายให้ทุกคน ไม่เว้นแม้กระทั่งคนหน้าใหม่
แบบเธอ

บางที่เธออาจคิดไม่ผิดที่ตามใจแม่ พาแม่กลับมาที่นี่ก็ได้

ลุงสามารถขอร้องให้เพื่อนบ้านช่วยกันคนละไม้คนละมือ
เครื่องเรือนเก่าคร่ำคร่าไม่คงงามจึงย้ายจากรถหกล้อไปอยู่ภายในบ้านตึก
ครั้งไม่ได้้อย่างเรียบร้อย จากนั้นเพื่อนบ้านที่เป็นผู้หญิงก็มาช่วยตารกา
ทำความสะอาดบ้าน ส่วนผู้ชายที่เพิ่งช่วยขนของเมื่อครู่ก็ลงไปอยู่ที่สนาม
หน้าบ้าน ช่วยกันตัดหญ้าที่รกท่วมหวัให้โปร่งขึ้น

ทุกคนช่วยตารกาทำงานตั้งแต่สายไปจนพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า
โดยไม่มีใครบ่นเลยแม้แต่คนเดียว

ตารกาขอบคุณทุกคนไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง และสิ่งที่ได้รับตอบกลับ
มาคือรอยยิ้มและประโยคที่พูดคล้ายๆ กันว่า “ไม่เป็นไร เราเพื่อนบ้านกัน
ช่วยกันได้ก็ช่วยกันไป เรื่องแค่นี้เอง”

หลังสิ้นแสงตะวัน บรรยากาศยามค่ำคืนของหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้
แสนสงบเงียบ ตารกายืนอิงกรอบหน้าต่าง มองออกไปนอกบ้าน ทอดตา
ออกไปไกลๆ เห็นทิวเขาดำทะมึนทอดตัวอยู่ มันเป็นทิวทัศน์ที่แปลกตา
สำหรับคนเมืองแบบเธอ

ลมซึ่งพัดเข้ามาในห้องพาแสงจากเทียนเล่มน้อยให้วูบไหว ก่อให้
เกิดเงาแปลกประหลาดที่บางคนอาจคิดว่าน่าหวาดกลัว ทว่าสำหรับ
ตารกา...เธอไม่กลัว แปลก เธอรู้สึกคุ้นเคยกับที่นี้อย่างประหลาด ไม่ใช่
คุ้นกับตัวบ้านหรือกับผู้คน แต่คุ้นกับอากาศ กลิ่นหญ้า กลิ่นดิน บรรยากาศ
ที่เติมไปด้วยสีเขียวของต้นไม้ สีนํ้าตาลของภูเขาและพื้นดิน ไม่รู้สิ เธอ
บอกไม่ถูกว่าทำไมจึงรู้สึกสบายใจที่มาอยู่ที่นี่

“ดาว ดาว!”

เสียงเรียกจากแม่ที่อยู่ด้านล่างทำให้ตารการีบขานรับ “ขแม่ เตี้ยว ดาวลงไปคะ” ตอบแม่เรียบร้อยหญิงสาวก็คว่ำจานสังกะสีซึ่งตรงกลาง ตั้งเทียนที่ได้จากลุงสามารถเอาไว้แล้วเดินลงบันไดไปชั้นล่าง

ความจริงแล้วบ้านหลังนี้ไม่ได้อยู่ในสภาพที่หญิงสาวกับหญิงชรา จะมาอยู่ได้เลย ลุงสามารถก็ชักชวนแล้วว่าในช่วงที่ขนน้ำขอไฟนี้ให้พวกเขาไปอยู่บ้านเขาก็ได้ ทว่าตารกาเกรงใจ และแม่เองก็พูดเสียงแข็งว่าอยู่กันไม่ได้ ผู้ใหญ่บ้านจึงตามใจพวกเขา แต่ก็ยังไม่วายแอบกระซิบบอกว่าถ้าอยู่ไม่ได้อย่างไรก็ให้บอก ก่อนจะร่อนสายยางเติมน้ำจนเต็มตุ่มน้ำนอกบ้าน และในบ้านให้ เพื่อคืนนี้เธอกับแม่จะได้มีน้ำทำใช้กัน แล้วเอาเทียนและไฟฉายมาให้ยืม รวมถึงยกมารับอาหารเย็นมาให้ด้วย

ตารกาไม่เคยคิดเห็นใคร แต่วันนี้เธอรู้สึกว่าคุณคิดเห็นทุกคนในหมู่บ้านแห่งนี้ เห็นน้ำใจที่คงไม่มีวันซดใช้กันได้หมด

“มีอะไรคะแม่”

“แม่่วงแล้ว พาแม่ไปนอนที!”

“คะ ดาวขอโทษนะคะที่ขึ้นไปทำความสะอาดข้างบนนานไปหน่อย” ตารกาวางเทียนลงบนโต๊ะกินข้าวที่นำมาจากบ้านเก่า แล้วเดินไปอุ้มแม่ขึ้นมาจากโต๊ะกินข้าวเล็กๆ ที่ชาวบ้านช่วยเอามาตั้งไว้ในห้องครัว

ลุงสามารถเป็นคนเสนอเองว่าคืนนี้ให้เธอกับแม่นอนกันเสียในห้องด้านล่าง เพราะน้ำทำไฟอะไรก็ไม่มีแบบนี้ คงขึ้นลงกันลำบาก ซึ่งตารากาก็เห็นดีด้วย เตียงนอนสองหลังจึงตั้งอยู่ข้างกันที่ห้องโถงกลางบ้าน เดินไปไม่กี่ก้าวก็ถึงห้องน้ำ ห้องครัว ห้องรับแขก และบันได

ออกจะไม่สงบไปสักนิด ไม่สบายไปสักหน่อย แต่เมื่อแม่บอกว่าอยู่ได้ ตารากาก็อยู่ได้

หญิงสาววางร่างแม่ลงบนเตียงนอน ตบหมอนให้ขึ้นฟู ประคองแม่ให้นอนและห่มผ้าแพรบางๆ ให้

“ร้อน”

ทันทีที่แม่บ่นพร้อมสะบัดผ้าห่มออกจากกาย ตารากาก็หยิบพัตต์ที่เตรียมเอาไว้แล้วจากเตียงของตนเองมาพัตต์ให้แม่ “ห้องด้านล่างออกจะอับไปหน่อยนะคะ ไม่ค่อยมีลม แต่ห้องด้านบนลมเย็นดีทีเดียวค่ะ ไว้ถ้าเรามีน้ำมีไฟใช้แล้วจะสะดวกสบายมากเลยคะ”

แม่ทำเสียงในลำคอก่อนจะหลับตาลงคล้ายไม่อยากฟังตารากาพูดอะไรต่ออีก พอเห็นแบบนี้แล้วหญิงสาวก็ก้มหน้าไม่พูดอะไรต่อ ได้แต่โบกพัตต์ในมือให้แม่คลายร้อนและหลับสบาย

3

คนละขอบป่า

หลังจากคืนแรกที่ขลุ่ยหลักไปหมดเสียทุกอย่างผ่านไป สิ่งที่น่าหน้าเข้ามาหาตารากก็คือความยุ่งยากของการขอมิเตอร์ไฟฟ้าและน้ำประปา โดยเรื่องงาน เงิน และการกินอยู่หลับนอนคือความยุ่งยากที่ตามมา

ตารากาหมดแรง และแทบจะร้องให้กับความโง่เง่าของตนเองที่ไม่ได้มาดูบ้านหลังนี้ก่อนว่ามีความพร้อมหรือไม่ ไม่พร้อมเรื่องอะไรบ้าง นี่เธอต้องทนอยู่ในบ้านที่ไม่มีน้ำไม่มีไฟไปอีกนานแค่ไหนกัน หญิงสาวไม่กล้าคาดเดา ได้แต่เซ็นจักรยานเข้าบ้านด้วยท่าทางที่แทบจะหมดเรี่ยวหมดแรง

“อ้าว คุณดาว ไปไหนมาครับ เอ๊ะ ดูสีหน้าไม่ค่อยดีเลยนะครับ”

ตารากาหันไปทางซ้ายมือก็เห็นผู้ชายหน้าตาดีที่เมื่อวานแนะนำตัวกับเธอว่าชื่อโกคินยืนรอน้ำต้นไม้อยู่ที่หน้าบ้านเขา เธอพยายามส่งยิ้มจี๊ดเจื่อนไปให้ ไม่ตอบอะไรเพราะเหนื่อยเหลือทนก่อนเซ็นจักรยานเข้าบ้านต่อ

“เห็นลุงมาดบอกว่าบ้านคุณไม่มีน้ำไม่มีไฟ จริงหรือครับ แล้วแบบนี้เมื่อคืนอยู่กันมาได้ยังไง แล้วจะอยู่ต่อไปยังไงครับ ลำบากแย่”

เขาชวนเธอคุยถึงสองประโยคแล้ว มันคงเสียมารยาทมากหากเธอ

ทำเป็นไม่ได้ยื่นคำถามแล้วเดินจากไปเฉยๆ คนที่นั่นลึบใจดี มีน้ำใจ เธอไม่ควรให้ความเห็นเห็นน้อยมาทำลายความรู้สึกดีๆ ระหว่างกัน ดังนั้นแม้จะเหนื่อยและอยากนั่งพักกินน้ำเย็นชื่นใจสักแก้ว ตารากาก็ยังหยุดเซ็นรถและหันมาตอบ

“ก็คงอยู่ต่อไปแบบนี้ละคะ ลำบากหน่อย แต่มันเป็นเพราะฉันไม่รอบคอบเอง ช่วยอะไรไม่ได้”

โกคินยืมให้เธออย่างอ่อนโยน “เอาแบบนี้ไหมครับ ระหว่างนี้ฟ่วงไปบ้านผมไปใช้ก่อน ส่วนเรื่องน้ำก็...” เขายกสายยางสีเขียวที่กำลังใช้ฉีดต้นไม้ขึ้นมาให้เธอดู

“ไม่ได้หรอกค่ะ ระบายน้ำ” ตารากาปฏิเสธทันที

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ เราเพื่อนบ้านกัน ช่วยเหลืออะไรกันได้ ก็อยากจะช่วย อีกร่างก็ไม่ได้เหลือบอกว่าแรงอะไร” โกคินยืมให้เธออีก ดูเหมือนเขาจะมีรอยยิ้มติดอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา มองแล้วก็ให้สบายใจ “และที่สำคัญ ห่วงแม่คุณให้มากๆ สิครับ คุณอาจทนความไม่สะดวกสบายทั้งหลายได้ แต่แม่คุณล่ะ ท่านคงทนได้ไม่เท่าคุณนะครับ”

เมื่อคิดถึงแม่และสภาพที่ต้องนอนในห้องโถง ต้องอยู่โดยไม่มีน้ำ ไม่มีไฟต่อไปอีกไม่รู้กี่วันที่คืน ตารากาก็ถอนหายใจยาว มองเพื่อนบ้านผู้หวังดีต่อเธออีกครั้งอย่างท้อแท้ แม้ไม่ยอมรับยกย่อง แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่มีทางเลือกเสียแล้ว

เย็นวันนั้นเอง โกคินก็ลากล้อเก็บสายไฟขนาดใหญ่มาที่บ้าน เธอ ล้ออันนั้นมีทั้งสายไฟยาวซึ่งจะเสียบอยู่ที่บ้านของเขา และเต้าเสียบไฟซึ่งชายหนุ่มบอกว่าให้เธอใช้ได้ฟรีๆ จนกว่าการไฟฟ้าจะมาตัดไฟที่บ้านเธอ

ตารากาไม่มีอะไรจะตอบแทนเขา เสนอให้เป็นเงินเขาก็ไม่เอา แต่จะให้ใช้ของเขาฟรีๆ เธอก็ไม่ด้านพอ ดังนั้นหญิงสาวจึงเสนอว่าจะทำความ

สะอาดบ้าน ซักรีดเสื้อผ้า และหุงหาอาหารให้เขากินเป็นการตอบแทน
พุดง่าย ๆ ก็คือ เธอจะเอาแรงงานตอบแทนเขานั้นแหละ
ข้อเสนอนี้โมคินยินดีรับเอาไว้อย่างเต็มใจ “ดีเลยครับ บอกตรงๆ
ผมเบื่ออาหารฝีมือตัวเองกับข้าวถุงเต็มแก่แล้ว และเรื่องซักรีดเสื้อผ้า
ก็ซี้เกียจทำเต็มทน ถ้าคุณดาวมาช่วยผม ผมจะขอบคุณมาก”

เขาน่ารักนะ เขาพุดเหมือนเธอเป็นฝ่ายให้ความช่วยเหลือ ทั้งๆ ที่
จริงแล้วเขาต่างหากที่ช่วยเธอ มิตรภาพจากเพื่อนใหม่ที่มอบให้มา ทำให้
บ้านที่ปราศจากความสะอวดสบายและคนที่พลัดถิ่นมารู้สึกอบอุ่นอย่าง
ประหลาด

คืนนั้นอากาศภายในห้องโถงไม้ร้อนอบอ้าวอย่างเมื่อก่อน
อีกแล้วเพราะมีพัดลมคอยพัดระบายอากาศให้

ทว่าแม้ความเป็นอยู่จะเริ่มดีขึ้น แต่แม่กลับนั่งทำหน้าอกบุญไม่รับ
อยู่บนเตียง และเมื่อตารกาเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยใบหน้าผ่องใส
เนื้อตัวหอมกรุ่น ท่านก็เริ่มเทศน์

“เราไปสนนิทสนมกับไอ้ผู้ชายข้างบ้านนี้ทำไม รู้ไหมว่ามันไม่งาม
พบเจอกันแค่วันสองวันก็พุดจาเล่นหัวกันได้ แถมยังจะไปบ้านมัน ไป
ทำงานบ้านอะไรให้อีก เป็นเมียมันรู้ใจ!”

ข้อหาที่แม่โยนใส่หน้าทำให้ตารกาถึงกับหน้าชา ลำคอหญิงสาว
คล้ายกับมีก้อนขมติดอยู่จนขึ้นไปถึงหัวใจ

“เขาช่วยเรานะคะแม่ ทั้งน้ำทั้งไฟเขาต่อมาให้เราใช้ฟรีๆ โดยไม่ได้
คิดอะไร ถ้าดาวไม่ตอบแทนเขากลับไปบ้างจะดีหรือคะ”

แม่แบะปาก กิริยาเช่นนั้นยิ่งทำให้ร่างซึ่งคล้ายโครงกระดูกเดินได้
ของแม่ยิ่งดูน่าเกลียดน่ากลัวขึ้นอีกหลายสิบเท่า “แกไม่รู้หรือว่าไอ้มัน
มันคิดอะไรกับแก!”

ตารากำหม่น้ามองพื้น เธอไม่ได้รู้แต่เพียงสาถึงขนาดไม่รู้หรือว่า

โกศินหวังอะไรจากเธอ ก่อนหน้านี้ตอนรับจ้างซักผ้า ก็มีนายจ้างหลายคน
เสนออาชีพใหม่ที่สบายกว่า หาเงินได้มากกว่าให้ ทว่าดารกาไม่จนตรอก
ถึงขนาดจะขายตัว ขนาดเงินมากมายเป็นแสนๆ เธอยังปฏิเสธไม่เอา
ตั้งนั้นเรื่องจะขายตัวแลกน้ำและไฟยังเป็นไปไม่ได้ใหญ่ แม่กล่าวหาเธอ
ด้วยข้อหารุนแรงร้ายกาจจนเกินไป

“ไม่รู้ล่ะ แกห้ามไปทำงานที่บ้านนั้น ห้ามพบปะหรือพูดคุยกับ
ไอ้เจ้านั้น หากเจอน้ำให้รีบหลีกให้ไกล เข้าใจไหม!”

“แม่คะ แต่เราต้องอาศัยน้ำและไฟของเขานะคะ ไม่อย่างนั้นเราจะ
ลำบาก” ดารกาพยายามอธิบาย แต่แม่ไม่พยายามเข้าใจ ไม่แม้แต่จะฟัง
เพราะหลังจากเธออธิบายจบ แม่ก็ป้าหมอน้ำใส่หน้าเธอ ตวาดเสียง
แหลม

“อย่ามาเถียงกูนะ กูสั่งมึงก็ต้องทำตาม!”

ลงว่าแม่ขึ้นกูขึ้นมึงเช่นนี้แล้วจะให้ดารกาทำเช่นไรได้ นอกจาก
พยักหน้านิดๆ ก่อนเดินไปปิดพัดลม เลิกใช้ไฟของคนที่แม่ไม่ชอบหน้า

หญิงสาวไม่มองแม่ ความน้อยใจทำให้น้ำตาเอ่อขึ้นมาปรึ่มขอบตา
และเมื่อหยุดยั้งความน้อยใจเอาไว้ไม่ไหว ดารากาก็ล้มตัวลงนอนหันหลัง
ให้แม่ ปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาโดยมีหมอนคอยรองรับ

ทำไมแม่ไม่น่ารัก ทำไมไม่เข้าใจถึงความลำบากของเธอ ทำไมแม่
ไม่เห็นใจเธอบ้าง... ดารการ่ำร้องทุกสิ่งอยู่ภายในใจ ทว่าริมฝีปากขบเข้าหา
กันแน่นเพื่อมิให้เสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมาได้

สิงห์รับราชการมาถึงของแม่ดาวน้อยของเธอ เจ้าสิงห์คักคา
พาเธอมาถึงก่อนเวลาที่เขานัดหมาย เป็นเหตุให้ตอนนี้เขาร้อนใจยิ่ง จิต
ไม่อาจสงบลงได้ เพราะเหมือนเธออยู่ใกล้แค่ปลายจมูก ทว่ายื่นมือไป
ไขว่คว้าไม่ได้

แล้วยิ่งในขณะนี้ เมื่อสัมผัสได้ว่าดาวน้อยของเขากำลังร่ำไห้ หัวใจ

เธอกำลังปวดร้าวเพราะถูกทำร้ายจิตใจ สิ่งที่ยิ่งโมโห ยิ่งโกรธได้เจ้าสิงห์คักคาที่แม่ต่อหน้ามันอาจรับปากว่าจะดูแลเมื่อยรักเขาเป็นอย่างดี แต่ลับหลังมันกลับทำให้เธอต้องร้องไห้และเสียใจอยู่เนืองๆ

อย่าคิดนะว่าอยู่กันห่างไกลถึงคนละขอบป่าแบบนี้เขาจะไม่รู้ อะไรที่เกี่ยวกับเมื่อยรักเขารับรู้ทั้งสิ้น

หัวใจดวงเดียวกันเชื่อมต่อกันได้อย่างสนิทตั้งแต่เมื่อสองปีที่แล้ว เมื่อเขาออกไปช่วยเหลือเธอให้รอดพ้นจากเจ้าพวกสิงห์ผสมชั้นต่ำทั้งหลาย ตั้งแต่นั้นมายามเมื่อเฟงกสิณ เขาจะรับรู้ถึงความเป็นไปของเธอทุกอย่าง เข้าใจทุกความคิดและการกระทำของเธอจนหมดสิ้น

และบางทีไม่เพียงแค่นั้น เขายังติดต่อกับเธอได้ เตือนเธอถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นได้

ทว่าการทำเช่นนั้นก็ได้เพียงบางครั้ง หิมพานต์และกรุงเทพฯ อยู่ห่างไกลกันเกินไป อีกทั้งเขายังตามเฝ้าเธอตลอดเวลาไม่ได้เนื่องจากตอนนี้เขาถูกคุมขังอยู่ หากผู้คุมรู้ว่าเขาส่งจิตไปหาเธอ ต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่นอน

ดังนั้นการรู้ทุกเรื่องที่ว่าช่วยเธอไม่ได้ทุกอย่างจึงทำให้เขาทรมานเหลือเกิน บางทีสิงห์คิดอยากฆ่าไอ้สิงห์คักคาหน้าโง่งที่ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจของเมื่อยรักทิ้งเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว แต่เพราะเข้าใจจิตใจเธอ รู้ดีว่าแม่แม่จำแลงตนนั้นทำร้ายจิตใจเธอเพียงไร ทว่าเธอจะต้องเสียใจยิ่งกว่าหากต้องสูญเสียคนที่เธอคิดว่าเป็นแม่ไป

มันคงเป็นเวรเป็นกรรมที่เธอต้องชดใช้ให้เจ้าสิงห์คักคาตนนั้น กระมัง สิ่งที่ไม่รู้จะปลอบตนเองเช่นไร ก็ได้แต่โทษเวรกรรมไปตามเรื่องตามราว

ราชสีห์หนุ่มถอนใจ มองขึ้นไปบนฟ้า ฟ้ามีดมืด ดาวกาเปล่งประกายอยู่เคียงข้างจันทร์ทราที่ยังไม่เต็มดวง ริมฝีปากเขาคลีอกเป็นรอยยิ้ม ก่อนพึมพำ “อีกนิดเดียว อีกไม่กี่เพลาดอก ดาวน้อยของข้า”

รอยยิ้มอบอุ่นนั้นอยู่บนใบหน้าของสิ่งที่ไม่นานก็จางหาย เมื่อเขต
อาคมซึ่งสร้างขึ้นเพื่อกักเขาเอาไว้วันนี้มีผู้ล่องล้าเข้ามา

ปกติแล้วคนที่จะเข้ามาในเขตมนตรานี้มีอยู่ไม่กี่คน ราชสีห์ทั้งสี่
ที่กักขังเขา แล้วก็...กาฬสีห์น้อยที่มีชื่อว่าเกสรี

เกสรีคือผู้ดูแลและช่วยเหลือเขามาตลอดตั้งแต่เขาถูกกักอยู่ที่นี้
ในสายตาเขามันคือน้องน้อยที่น่าเอ็นดู ทว่าเขาก็รู้ดีว่ามันถูกส่งให้มา
ช่วยเหลือและดูแลเขาเพื่ออะไร

อา...ราชสีห์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ไม่ว่าจะพวกท่านจะทรงอำนาจเพียง
ไร ยิ่งใหญ่แค่ไหน มีมนตราพลังแข็งแกร่งเพียงไร ทว่าไม่มีมนตราบทไหนที่
สามารถบังคับใจเขาให้มีจิตพิศواسนางสิงห์น้อยตนนี้ได้...ไม่มี!

เรือนร่างปราดเปรียวของราชสีห์ดำแปรเปลี่ยนไปเป็นร่างของอิสตรี
ที่งามพิศุทธิ์หาที่ติมิได้ เธอถือตะกร้าใส่ผลไม้และใบไม้หลากหลายชนิด
ที่ล้วนแล้วแต่มีกลิ่นหอมจรรุง สีลันสดใสบางลูกเป็นสีทองราวกับผลไม้
เทพ สิ่งนี้รู้ดีว่าเกสรีมอบใจรักให้เขา ถึงได้ดูแลและหาของอร่อยที่เขา
ชอบกินมาให้สม่ำเสมอเช่นนี้

เขาไม่ได้ยิ้มให้เธอ แต่ปรับแวตตาให้ไม่คมเข้มอย่างที่มองใครอื่น
เพื่อมองเธอก็เท่านั้น

“พี่สิงห์จ๋า เกสรีมาแล้วจะ พี่สิงห์หิวไหมจะ วันนี้เกสรีมีลูกหว่าผล
ใหญ่มาฝากพี่สิงห์ด้วยนะจ๊ะ”

สิงห์ปรายตาลงมองผลหว่าสุกปลั่งในมือเกสรีที่ยื่นส่งมาให้ กลิ่น
มันหอมเหลือใจ ทว่ามันจะหอมมากขึ้นเมื่ออยู่ในริมฝีปากของแม่ดาวน้อย
ของเขา เมื่อยรักมักป้อนผลหว่าด้วยปากเธอสูปากเขาโดยตรง...

ความคิดคำนึงถึงอดีตแสนหวานทำให้สิงห์ยิ้มละมุนที่มุมปากซึ่ง
เขายำใจนางสิงห์สาวให้วันไหน บั้นปวน สะบัดร่อนสะบัดหนาวไปทั่ว
สรรพางค์กาย

เธอรักเขา รักตั้งแต่แรกเห็นหน้า รักแม้เขาจะถูกตราหน้าว่าเป็น

กาฬสีหะนอกคอกที่ทำอะไรไม่สนใจศักดิ์ของตนเลย

เกสรีรู้มาจากแม่ว่า แท้จริงแล้วสิงห์เป็นหลานแท้ๆ ของท่านทวด ไกรสิทธิ์ที่ดำรงตำแหน่งผู้นำของกาฬสีหะรามานานแล้ว หากสิงห์ไม่ตื่นรีบไปอยู่กับมนุษย์ ถึงขั้นแปลงกายเป็นมนุษย์และหลงลืมเผ่าพันธุ์ ตน สิงห์คงได้ขึ้นเป็นผู้นำของตระกูลคนต่อไปแน่

นางสิงห์น้อยเคยคิดดูถูกเจ้ากาฬสีหะนอกคอกแบบสิงห์ เคยอาละวาดโวยวายไม่ยอมมารับใช้เจ้านอกคอก แต่ทันทีที่ได้พบหน้า เห็นความงามสง่าที่แม้จะอยู่ในร่างมนุษย์ก็ยิ่งฉายความน่าเกรงขามออกมาได้อย่างน่าชื่นชม เกสรีก็มอบใจให้สิงห์ไปหมด และยอมแม้กระทั่งการรำเรียนมนตราเพื่อกลายเป็นมนุษย์เหมือนกับเขา

หากสิงห์ชอบที่จะเป็นเช่นนี้ เธอก็พร้อมที่จะเป็นเช่นเดียวกับเขา เธอเข้าข้างเขาทุกอย่างโดยไม่ลังเล

ทว่า...นี่ก็เนิ่นนาน ผ่านมาหลายเพลมาแล้ว สิงห์ก็ไม่เคยมอบใจให้ เธอกลับคืนมาบ้าง ทำไมกันนะ!

บางทีเกสรีก็นึกน้อยใจจนไม่อยากยกอาหารมาให้เขาเหมือนกัน แต่นางสิงห์แบบเธอน้อยใจได้ไม่นาน ความรักที่ล้นปรี่ก็พาเธอหาผลไม้ไปไม้ที่สิงห์ชอบกินแล้วนำมาให้เขาอยู่ดี

“ชอบใจ” สิงห์ตอบสั้นๆ ก่อนรับลูกหว้ามากัดกินแล้วเอนหลังลงบนฟูกที่ทำจากใบไม้หอมซึ่งตั้งนุ่มละมุนราวกับนอนอยู่บนนุ่มเมฆ และหอมจรรูกราวกับนอนอยู่ท่ามกลางมวลดอกไม้

เขาดอยยิ้มออกมาไม่ได้อีกคราเมื่อคิดว่า จะดีแค่ไหนหากเมียรักมานอนเคียงกายอีกครั้ง

เมื่อคิดถึงร่างเคยนอนเคียง เคยกอดรัดพำพลอดคำหวานให้แก่กัน ก็มีร่างร่างหนึ่งที่อุ้งจัดขึ้นมานอนเคียงข้างเขา ทว่า...เจ้าของร่างซึ่งทอดนอนอยู่เคียงข้างมิใช่คนที่เขาคิดถึง สิงห์หันไปมองเกสรีที่นอนอยู่ในระยะประชิดจนอาจเรียกได้ว่า เกือบจะขึ้นมานอนบนอกเขาอยู่แล้ว

“พี่สิงห์จ๋า เกสรีรักพี่ พี่ก็รักพี่ไหมจ๊ะ”

เพราะนางสิงห์น้อยยังเด็กนัก อ่อนเตี้ยสาเหลือเกินจนพูดจาอะไร ออกมาก็ตรงไปตรงมาไปเสียทุกอย่าง แต่เธอเป็นแบบนี้ก็ดีไปอย่าง ตรงไปตรงมาไม่มีเล่ห์กลเขาจึงเอ็นดู ถ้าหากคนที่มาดูแลเขาเป็นนางสิงห์ รอบจัดคนอื่น เขาอาจจะทนไม่ไหวและหนีออกไปจากที่นี่นานแล้วก็ได้

“อู๋” เขาตอบสั้นดังเคย ดวงตาไม่มีประกายหวามไหวของความรัก แต่นิ่งสงบจนน้ำในกะลา

ทุกคราเกสรีเคยถอดใจ ไม่กล้าบุกรุกเข้าไปในหัวใจของเขา แต่ คินนี่เธอยากรู้ อยากลอง อยากพิสูจน์เสน่ห์สวแรกรุ่งดูบ้าง ให้มันรู้กันไปสิว่าสัตว์เพศผู้จะทนทานการยั่วเย้าของสัตว์เพศเมียได้ พวกพี่ๆ สอนเธอมาแล้ว ลองสักทีก็ไม่เสียอะไรนี่ มีแต่จะได้

เธอขยับมือวางเอาไว้บนอกชายหนุ่ม ก่อนจะกระเซะร่างอวบอิมเข้าไปเสียดสีซี่ข้างของสิงห์

อา...ออกกว้างที่มีไรขนอ่อนๆ หายลับลงไปใต้ขอบผ้าโจงข้างร้อนร่า จนเกสรีใจเต้น นางสิงห์แรกรุ่งใช้ฝ่ามือลูบจากอกลงมาตามไรขน แต่ยังไม่ทันได้เริ่มการยั่วเย้าในแบบที่พี่สาวสอนมาเลย จู่ๆ ร่างเธอก็พลันหล่นปลุงมาจากขอบสวรรค์

เกสรีนอนกะพริบตาปริบๆ มองพื้นดินและฟูกใบไม้หอมที่อยู่ห่างไปราวหนึ่งช่วงแขน เธอหล่นจากเตียงมานอนอยู่ตรงนี้ได้อย่างไรกัน

“พี่สิงห์ นี่พี่สิงห์ถีบเกสรีเหरोจ๊ะ”

“ข้าบ้าจี้”

ได้ฟังคำแก้ตัวเช่นนั้นนั้นเกสรีก็สะบัดสะบั้งลุกขึ้นมาจากพื้นแล้วเดินเข้ามานั่งบนฟูกอีกหน คราวนี้มีมือเธอไม่ได้หน้าอกเขาอีกแล้ว ในเมื่อเขาบ้าจี้ เธอก็พุ่งเข้าไปตรงจุดอ่อนของเพศผู้ตามแบบที่พี่สาวทั้งหลายสั่งสอนมาเลย

พอคว่ำหน้าบ๊อง สิงห์ก็ตัวตวยตามองเธอเขม็ง มือที่หยิบลูกหว่าแสน

อร้อยเข้าปากหยุดชะงัก

“เอามือออกไป!”

เมื่อได้ยินคำสั่งเสียงแข็งจากปากสิงห์ เกสรีก็รีบดึงมือกลับทันควัน แล้วก้มหน้างุด ฐึลึ๊กเหมือนทำอะไรวางอย่างที่ผิด ผิดมาก...เธอจับผิดที่ กระนั้นหรือ เกสรีชักไม่มั่นใจ

“แล้วต่อไปอย่าทำแบบนี้อีก หากมีหนที่สอง ข้าจักร้ายมนตร์กำกับ ไม่ยอมให้เจ้าก้าวเข้ามาเหยียบในพื้นที่ต้องห้ามแห่งนี้ได้อีก”

“พี่สิงห์” เกสรีโอดครวญ ทว่าสิงห์ไม่ฟังเสียง เขาลุกขึ้นมา นั่งแล้ว ฐึไปยังปากทางเข้าออกจากบ่วงมนตราของสี่ราชสีห์ที่กักขังเขาเอาไว้

“ออกไป!”

“พี่สิงห์อย่าโกรธเกสรีสิจ๊ะ เกสรีจักไม่ทำอีกแล้ว สาบานก็ได้ นะจ๊ะ อย่าโกรธเกสรีเลย” นางสิงห์น้อยพยายามอ้อนวอน แต่ดวงตาคมเข้ม ยังไม่ระแวงลง และนิ้วที่ฐึไปยังทางเข้าออกนั้นก็ยังไมเบนทิต

เห็นเช่นนั้นเกสรีก็ลุกขึ้นม้ายืนคอดก เสียตายจริงที่เธอยังไม่สามารถร้องให้แบบมนุษย์ออกมาได้ มิเช่นนั้นเธออาจจะใช้น้ำตาขอร้อง ขอความเห็นใจจากภาพสีหะใจแข็งแบบสิงห์ได้

เฮ้อ...เอาเถอะ ต่อไปเธอจะพยายามเรียนรู้และใช้มารยาทในแบบ ของมนุษย์ให้มากขึ้น สิงห์จะได้พอใจและยอมรับเธอไปเป็นเมียเสียที

ตารกาพยายามพูดอย่างดีที่สุดเพื่อไม่ให้ถ้อยคำที่น่าเกลียด ของแม่หลุดออกจากปากจนเพื่อนบ้านแสนดีของเธอต้องเสียความรู้สึก

หญิงสาวบอกว่าไม่ยากรบกวนเขา ไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณ และ เธอกับแม่อยู่กันได้แม้จะไม่มีน้ำมีไฟ พุดซ้าๆ แบบนี้สลับกับขอขอบคุณความ มีน้ำใจของโภคินอีกเกือบยี่สิบครั้ง ในที่สุดชายหนุ่มข้างบ้านก็ถอนหายใจ ยอมดึงสายไฟและสายยางออกไปจากบ้านเธอ

ชีวิตของตารกาเริ่มลำบากเพิ่มขึ้นตั้งแต่นั้น เมื่อไม่มีน้ำและไฟ

ให้ใช้ หญิงสาวก็ต้องไปตักน้ำที่แม่น้ำมาใช้ ระยะทางไปกลับจากบ้านไปจนถึงแม่น้ำห่างกันเป็นกิโล จะขี่จักรยานไปก็ไม่ได้เพราะต้องแบกน้ำกลับมา เธอจึงต้องใช้วิธีเดินเท้าไป ซึ่งการเดินทางไปเที่ยวกลับแค่สองรอบก็ทำให้หญิงสาวหมดแรง ปวดหลังปวดไหล่ที่ต้องแบกไม้คาน แกรมยังเริ่มมีอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวคล้ายกับไข้จะขึ้นเพราะเดินตากแดดอยู่เกือบตลอดบ่ายอีก

เพราะมีอาการดังนั้น หลังจากก่อไฟหุงข้าวต้มให้แม่เรียบร้อยแล้ว ตารากจึงรีบกินยาแก้ไข้สองเม็ดแล้วเข้านอน

เธอรู้สึกหนาวในนาที่หนึ่ง ก่อนจะร้อนเหมือนไฟรูมขึ้นมาอีกในนาที่หนึ่ง อีกทั้งยังต้องทรมานใจด้วยความเป็นห่วงว่า หากเธอเจ็บป่วยไปแบบนี้ พรุ่งนี้ใครจะไปตักน้ำ ซักผ้า และหุงข้าวให้แม่ น้ำตาเธอไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว เสียงสระอื่นแฉ่วๆ ดังออกมาทั้งที่เธอกำลังอยู่ในห้วงนิทรา เพราะฤทธิ์ยา

หญิงสาวไม่เคยรู้มาก่อนว่าน้ำตาและเสียงสระอื่นของตนเองมีอำนาจมากมายเพียงไร น้ำตาเธอทำให้ผู้ถูกจองจำอยู่ในหิมวันตบรรพต กล้าถอดจิตแหกกรงที่กักขังเอาไว้เพื่อออกมายืนอยู่ตรงนี้...ข้างกายเธอ

ร่างของสิงห์เลือนรางเพราะเขามีได้นำกายเนื้อของตนออกมาจากกรงมนตราของราชสีห์ทั้งสี่ เขามาเพียงจิตส่วนหนึ่งเหมือนทุกครั้ง มาทั้งที่รู้ว่าอันตรายนัก เนื่องจากหากราชสีห์ทั้งสี่รับรู้ว่าเขากล้าหนี มนตราที่ใช้กักเขาเอาไว้อาจจะเพิ่มความกล้าแข็งมากขึ้นก็ได้

แต่...จะให้เขาหนีเฉยอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อเสียงสระอื่นของเมียรักดังอยู่ข้างหู และเมื่อหลับตาเขาก็เห็นแต่ใบหน้าของน้ำตาของเธอ

รับรู้เพียงแค่นี้ ลำบากยากเข็ญเพียงใดเขาก็พร้อมที่จะเสี่ยงภัยออกมา เพราะรัก...รักเพียงแค่นี้เดียว

สิงห์ทรุดกายลงนั่งยองๆ อยู่ข้างฟูก มีโอใหญ่ยกขึ้นแตะพวงแก้มนุ่ม รับรู้ได้ว่ามันร้อนผะผ่าว สิงห์รำยมนตรังกายๆ ออกมาบทหนึ่ง ส่งความ

เย็นสบายออกมาจากปลายนิ้ว ความสบายจากมนตร์ของเขาทำให้คิ้วที่
ขมวดของเธอคลายออก ร่างที่กระสับกระส่ายไม่สบายเนื้อสบายตัวเริ่ม
ผ่อนคลาย และหลับ...ฝันดี

“ฝันถึงข้านะดาวน้อย” เขาพึมพำก่อนร่างอันเลือนรางจะหายวัน
ไป

4

พลังฟื้นคืน

ดารกาหวีตร้องเมื่อลูกไฟลูกหนึ่งพุ่งจากฟ้าตรงเข้ามาหาเธอ หญิงสาวพยายามวิ่ง วิ่ง และวิ่ง เสียงระเบิดของลูกไฟที่ตกลงมาจากฟ้าดังสนั่นไล่หลังมาไม่หยุด เธอเหนื่อย...เหนื่อยเหลือเกินแต่หยุดวิ่งไม่ได้

เธอสะดุดกิ่งไม้หรือรากไม้อะไรสักอย่าง เป็นเหตุให้ล้มหน้าคะมา ความเจ็บแสบบนใบหน้าซึ่งครูดไปกับพื้นดินยังไม่เท่ากับความกลัวเมื่อเธอหันกลับไปมองข้างหลังแล้วพบว่า ลูกไฟดวงใหญ่ยักษ์กำลังพุ่งตรงเข้ามาหาเธอ

หญิงสาวยกมือขึ้นมากันเอาไว้ มันเป็นความพยายามที่น่าขันของคนใกล้ตาย ทว่าก็แปลก เธอได้ยินเสียงลูกไฟระเบิด แต่...กลับไม่รู้สึkJเจ็บปวดทั้งที่ตอนนี้เธอน่าจะถูกลูกไฟจากฟ้าตักตบบั่นไปเรียบร้อยแล้ว

มือที่ยกขึ้นมากันใบหน้าค่อยๆ ลดลง และเธอก็ได้เห็น...แผ่นหลังของผู้ชายคนหนึ่ง

เขานั่งอยู่ด้านหน้าเธอ ใช้ร่างตนเองบังมิให้สะเก็ดไฟกระเด็นตกมายังตัวเธอ ส่วนมือทั้งสองข้างก็ช่วยปิดเจ้าลูกไฟที่พุ่งตรงเข้ามาหมายจะทำร้ายเธอลูกแล้วลูกเล่าออกไป

เขาเป็นใครกันหนอ แล้วเสียงภัยเข้ามาช่วยเธอทำไมกัน ดารกาอยากถาม แต่เมื่อเห็นเขากำลังช่วยปกป้องเธออย่างเต็มที่ หญิงสาวก็

ฝันดี...หญิงสาวยิ้มกว้าง ถ้าเธอไปบอกใครว่ากริ่งหลบลูกไฟเป็น
ฝันดี ทุกคนต้องหาว่าเธอเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ

หนึ่งสัปดาห์เต็มๆ กับการต้องอยู่แบบคนป่า ไม่มีไฟฟ้าและ
น้ำประปา แต่ด้วยความอนุเคราะห์ของลุงสามารถที่มีเกลอเก่าทำงานอยู่
ที่การประปาและโกคินซึ่งมีเพื่อนทำงานอยู่ที่การไฟฟ้า ในวันนี้บ้านของ
เธอจึงมีน้ำและไฟใช้กับเขาเสียที

ตารกาแทบจะเปิดไฟทุกดวงในบ้านเพื่อฉลองที่ได้กลับมาสู่ความ
ชีวิตชีวาอีกหน และแม้ว่าแม่จะไม่ชอบให้เธอไปพูดคุยหรือยุ่งเกี่ยวกับโกคิน
แต่เมื่อเขามีน้ำใจมา จะให้เธอเลี้ยงน้ำใจกลับไปก็ไม่ใช่ ตารกาจึงแอบทำ
แกงส้มไปให้เขา โดยบอกแม่ว่าจะนำแกงส้มไปตอบแทนลุงสามารถ ซึ่ง
แม่ไม่ว่าอะไร

เมื่อทางบ้านมีน้ำมีไฟให้แม่อยู่ได้อย่างสุขสบายแล้ว ตารกาก็เริ่ม
หางานทำ งานอะไรก็ได้เธอบอกลุงสามารถแบบนั้น และงานที่เธอได้ทำ
ก็คือเป็นคนขายของที่ร้านขายของชำ

ร้านขายของชำนั้นเป็นร้านของลุงสามารถนั่นเอง และตารกาก็
ทราบดีว่า ที่เขาจ้างเธอก็เพราะว่าอยากช่วย ความจริงเธอไม่ควรรับงาน
นี้ แต่...เธอก็จนรอบ เงินที่เก็บหอมรอมริบเอาไว้จวนเจียนจะหมดเต็มแก้ว
ดังนั้นเมื่อมีคนหยิบยื่นความหวังดีมาให้ แม้จะไม่ควรรับ เธอก็ต้องรับ
เอาไว้ก่อน

คนจน หยิ่งไม่ได้หรอกนะ

หลังจากย้ายมาอยู่ที่หมู่บ้านใกล้หิมวันตบรรพต ภูษณะก็
รู้สึกว่าร่างกายตนนั้นมีกำลังวังชาขึ้น จากที่เอาแต่นอนแช่อยู่บนเตียง
ทั้งวันทั้งคืน มาบัดนี้เขาเดินได้หากใช้ไม้ค้ำยัน เขากินได้หากได้กินเนื้อดิบ
ที่ตนเองชอบ

เขาเปรี้ยวปากเหลือเกิน อยากรกินเนื้อกวางหรือสมันสดๆ เพื่อเรียกกำลัง แต่ก็ไม่กล้าเดินเข้าไป ได้แต่เก็บความอยากเอาไว้จนตัวจะระเบิดตายอยู่แล้ว

เมื่อไรหนอ เจ้ากาฬสีหะตัวร้ายจะมาจับเมี่ยมันไปและปลดปล่อยเขาออกจากพันธนาการเน่าๆ นี่เสียที

เมื่อถึงเวลานั้นเขาจะเข้าไปในป่า จะถูไถเนื้อตัวกับหญ้าหอม จะจับกวาง จับสมันกินให้ลืมหน้าไปเลยทีเดียว

‘เอ๊ะ นั่นกลิ่นอะไร!’

ภูษคะซึ่งถูกขังอยู่ในร่างของหญิงชราผุดลุกขึ้นมาจากโซฟาไม้เนื้อหนา มองออกไปนอกหน้าต่างและก็ได้เห็น...ไอ้หนุ่มช่างบ้านดินกะหุงกะหิงมากับนางมนุษย์

ภูษคะอยากจะอาละวาดให้บ้านแตกเมื่อนางมนุษย์ไม่เชื่อเขา ไปคบค้ากับไอ้ช่างบ้านนั่นอีกแล้ว ทว่า...ทันทีที่เจ้าหนุ่มนั้นเดินเข้าบ้านมาพร้อมกลิ่นหอมหวานชวนกิน ภูษคะก็มองไปที่มือของไอ้หนุ่มช่างบ้านอย่างกระหายหิว และเห็นว่ามันถือเนื้อกวางเข้ามา ต้องเป็นเนื้อกวางแน่ๆ!

“สวัสดีครับคุณป้า ผมเอาเนื้อกวางมาฝากครับ” เนื้อที่ห้อยอยู่ในใบตองมีขนาดใหญ่มาก สด รวากับเพิ่งล่ามาใหม่ๆ น่ากินจนภูษคะเกือบทำน้ำลายยืด

ตารกามองแม่จ๋องโกคินตาเป็นมัน เธอเดาจากท่าทางไม่ออกว่าแม่พอใจหรือไม่พอใจ ทว่าเพียงครู่เดียวเท่านั้นแม่เธอก็ฉีกยิ้มออกมาแล้วพูดว่า

“ชอบใจนะพ่อคุณ ฉันชอบมากเลยเนื้อกวางนะ”

ตารกาขมวดคิ้ว...แม่ล่ะหรือชอบเนื้อกวาง แม่เคยกินที่ไหนกัน และกวางก็เป็นสัตว์น่ารักออก ไม่เห็นจะน่ากินตรงไหน ตอนที่โกคินบอกว่าเอาเนื้อกวางมาฝาก เธอยังแทบอยากอาเจียน ไม่อยากรับเอาไว้เลย แต่เพราะไม่อยากทำลายน้ำใจเขา เธอจึงไม่พูดอะไร

‘อ้อ...เห็นทีจะเป็นเพราะไม่อยากทำลายน้ำใจกันแน่ๆ แม่จึงได้พูดออกมาเช่นนี้’ เมื่อหาข้อสรุปให้คำพูดแปลกๆ ของแม่ได้แล้ว ตารากาก็เชิญโกคินนั่ง แล้วหิ้วเนื้อกวางของฝากที่นำซังเข้าไปในครัว เทน้ำท่าออกมา รับแขก

เมื่อหญิงสาวประคองถาดแก้วน้ำออกมาจากครัว เธอก็ประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อเห็นแม่ยิ้มกริ่ม และโกคินก็ยิ้มแยมเช่นเดียวกัน ทุกอย่างดูจะไม่เหมือนกับที่เธอคิดเอาไว้ แม่ไม่อาละวาด ไม่ทำให้โกคินรู้สึกไม่ดี

‘อ้อ...โล่งอก ในที่สุดสองคนนี้ก็เข้ากันได้’

โกคินนั่งคุยอยู่ไม่นานก็ขอตัวเพราะเขารู้ดีว่าตารกาต้องไปทำงาน สองหนุ่มสาวเดินออกมาจากบ้านหลังเก่าพร้อมกันโดยตารกายังขอบคุณไม่หยุดสำหรับเจ้าซังเนื้อนำซังนั้น

คนหนุ่มสาวเดินห่างจากบ้านทุกทีๆ มันซังซ้าเหลือเกิน ซ้าเสียจนภุชคะแทบจะทนไม่ไหว เนื้อกวางส่งกลิ่นหอมกรุ่น แม่จะอยู่ในตู้เย็นแล้วเขายังได้กลิ่น สุดท้ายเมื่อเห็นเจ้าสองคนนั้นออกจากบ้านไป ภุชคะก็รีบกระแผลกไปยังห้องครัว เปิดไอ้สิ่งอัศจรรย์ซึ่งมนุษย์เรียกว่าตู้เย็นออกแล้วสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

เนื้อกวาง เนื้อสดๆ ของสัตว์ที่เพิ่งตายทำให้เขาตื่นตื่น และรีบคว้าเนื้อก้อนใหญ่ก้อนนั้นออกมาจากตู้เย็น สิ่งหคักคาคาที่หิวกระหายนั่งลงตรงหน้าตู้เย็น ผังพันที่ไม่แหลมคมลงบนก้อนเนื้อ ชัดใจเล็กน้อยที่ฟันมนุษย์ไม่สามารถฉีกกระชากชิ้นเนื้อเข้าปากได้เช่นฟันของสิงห์

แต่ก็ไม่เป็นไร กัดทีเดียวไม่ออก ก็ย่ำกัถหลายๆ ที เลือดกวางผสมปนเปไปกับน้ำลายของเขา

‘อา...อร่อยอะไรวะเช่นนี้’

เพียงแค่นี้ก็ชื่นลึกๆ มันยังไม่พอ ยังไม่หนำใจ สัตว์ที่หิวกระหายมานานแบบเขาต้องการอะไรที่มากกว่านี้ ดวงตาที่กลายเป็นสีเหลืองมอง

ไปยังบ้านข้างๆ จมูกสูดกลิ่นหอมหวานเข้าไปในปอด ภูษคะลงคลานตาม
สัญชาตญาณเดิมแล้ววิ่งออกจากประตูหลังบ้านไปที่บ้านของโกคิน
กระโดดเบาๆ เพียงที่เดียวมันก็ข้ามรั้วไม้ที่สูงราวเมตรกว่าได้ พลัง
ของมันกำลังจะกลับมา มันรู้สึกแข็งแกร่ง ฮึกเหิมจนอยากจะทำร้าย
ร่างที่หมอบข้างรั้วนี้งั้นเฉยอยู่ได้ไม่นานก็สะบัดคอไปทางซ้าย วิ่ง
สามขาเข้าไปทางหลังบ้านซึ่งมีกลิ่นหอมเรียกหาเขาอยู่
ที่นั่น...กลางลานกว้างด้านหลังมีซากกวางทั้งตัววางอยู่
ภูษคะไม่รอช้า รีบโดดเข้าหาอย่างไม่ลังเล และกัดกินกวางตัวนั้น
อย่างหิวกระหาย

ตารากกลับมาถึงบ้านตอนห้าโมงเย็น ในมือเธอมีแกงถุง
สำเร็จรูปซึ่งซื้อมาจากในตลาด รสชาติก็อร่อยดีสำหรับเธอ แต่ที่สำคัญยิ่ง
กว่านั้นคือ มันประหยัดเงินและประหยัดเวลา เธอไม่ต้องเหนื่อยหุงหาเอง
ให้ยุ่งยาก

จักรยานคันเก่าชะลอลงเพราะตารากใช้ขาทั้งสองข้างเบรก และ
หยุดสนิทเมื่อถึงประตูรั้วหน้าบ้าน หญิงสาวไม่ประหลาดใจเลยที่ในเวลา
เย็นๆ แบบนี้เธอจะเห็นโกคินยืนรดน้ำต้นไม้อยู่ที่หน้าบ้าน เขามักรดน้ำ
ในเวลานี้เสมอ และที่เป็นเช่นนี้คงเพราะเขาอยากรดทุกทายเธอกระมัง

“วันนี้กลับมาเร็วนะครับคุณดาว”

เป็นเขาอีกเช่นเคยที่เอ่ยปากทักทายเธอ ตารากยิ้มให้ “คะ คุณ
โกคินก็ขยันเหมือนเดิมนะคะ”

โกคินหัวเราะเสียงใส ใบหน้าหล่อเหลาของเขาราวกับมืออรั้งๆ
กระจายออกมาเหมือนพระเอกในละคร “ผมนะเหรอครับขยัน ไม่หรอก
ครับ ปกติผมขี้เกียจจะตาย” พุดประโยคนี้ออกมาแล้วชายหนุ่มก็มองสาว
ตรงหน้าตาเขื่อม

ดวงตาเขาหวานเสียจนตารากไม่กล้ามอง ต้องเสมองดอกไม้ไป

หญ้าที่ปลูกอยู่หน้าบ้านเขา และขบคิดอย่างหนักว่าทำอย่างไรดีจึงจะขอตัวเข้าบ้านได้อย่างไม่น่าเกลียด

“จริงสิ ผมทำเนื่อกวาดตากแห้งเอาไว้ด้วยนะครับ ถ้าไม่รังเกียจ อีกวันสองวันผมจะนำมาให้คุณดาวนะครับ แม่คุณคงชอบ”

“อย่าตีกันว่าคะ เกรงใจ คุณมีน้ำใจมาก แต่มากเกินไป ดาวตอบแทนอะไรกลับไปไม่ได้ก็...”

“ผมเต็มใจครับ” โภคินพูดชัดขึ้น “สำหรับคุณดาว ผมเต็มใจเสมอ มีอะไรขาดเหลือก็ขอให้บอก เดือดร้อนอะไรผมอยากให้คุณดาวคิดถึงผมเป็นคนแรก” พูดจบโภคินก็หัวเราะเบาๆ รวากับเงิน

เขาจะเงินทำไม เพราะคนฟังแบบตารากาต่างหากที่ฟังแล้วแทบจะทำหน้าไม่ถูก ได้แต่ขอตัวเข้าบ้านอุบอิบ อายจนไม่กล้าสบตาเขาอีก

โภคินเริ่มแสดงความในใจของเขาออกมาให้เธอเห็นชัดเจน ขึ้นทุกวันๆ เขาเปิดเผยจนตารากาลำบากใจ เธอมาอยู่ที่นี้ได้ไม่ถึงเดือน ผู้ชายคนนั้นก็แสดงที่ทำเสียชัดเจนจนเธอसानสัมพันธ์ต่อไม่ถูก ทุกอย่างมันเร็วจนเธอคิดไม่ทัน

หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าวเพียงลำพัง มองออกไปจากห้องครัว ก็เห็นแม่นอนอยู่บนเตียงที่ยังคงตั้งอยู่ในห้องโถง

จากสภาพแม่ สภาพตนเอง ทำให้ตารากาเริ่มคิดถึงความสัมพันธ์กับคนข้างบ้านที่ชื่อโภคินคนนั้น เธอควรจะเดินไปในทิศทางใด ควรตอบรับใช่หรือไม่ถ้าแม่เห็นชอบด้วย

เขาก็เป็นคนหน้าตาดี ใจดี เห็นว่าเป็นนักเขียน ฐานะทางการเงินอาจจะไม่ได้ร่ำรวย แต่ก็ต้องดีกว่าเธอแน่นอน เขาคงดูแลแม่และเธอได้...

ตัดสินใจไปแล้วตารากาก็รู้สึกเศร้าที่ตนเองคิดจะสานสัมพันธ์กับใครสักคนก็เพราะต้องการความช่วยเหลือ ต้องการคนดูแล มิใช่เพราะ...ความรัก

รักหรือ...หญิงสาววางซ้อนซ้อน หันหน้าออกไปทางหน้าต่าง มองผ่านหน้าต่างที่ไม่มีม่านขึ้นไปยังดวงจันทร์ซึ่งใกล้จะเต็มดวง

ความรักจะเป็นเหมือนพระจันทร์ใหม่ จากเป็นเศษเป็นเสี้ยว เมื่อเวลาผ่านไปก็จะค่อยๆ เต็มดวง แต่...ความสมบูรณ์นั้นไม่คงอยู่นาน ดวงจันทร์จะเว้าแหว่ง เหลือเพียงเสี้ยว และสุดท้ายก็ดับดับหายไป

หญิงสาวถอนหายใจหลายครั้ง ครุ่นคิดหลายอย่าง ทว่าสิ่งที่เธอคิดเหมือนกับกรวนอยู่ในอ่างใบน้อย คิดไปคิดมาก็ไม่ได้ไปไหนไกลจากคนที่อยู่ข้างบ้านนั่นเลย

‘ตารกาเอ๋ยตารกา เจ้าไม่เคยรู้ แม้ดวงตาของมนุษย์จะเห็นจันทร์ทราเป็นเศษเป็นเสี้ยว หรือบางทีจันทร์ทราที่ดับดับหายไป แต่แท้จริงแล้ว จันทร์ทรา ก็คือจันทร์ทรา มันเต็มดวงอยู่เสมอ มิได้เพิ่มขึ้นหรือลดลง เพียงแต่...ดวงตาของมนุษย์เห็นแบบนั้นจึงเข้าใจไปอย่างนั้น...’

สิ่งที่ตาเห็น บางทีก็ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงนะ...แม่ดาวน้อย’

แม้สมองจะสั่งให้ตารกาคล้อยตามโภคิน ทว่าหัวใจสี่ที่เป็น ปัญหา เขายังคงออกมาดักกรอเธอที่หน้าบ้านทุกเช้าและเย็น ชวนเธอคุยเรื่องต่างๆ และบางครั้งก็มีของฝากมาให้เธอกับแม่เธอด้วย ในขณะที่หญิงสาวแบ่งรับแบ่งสู้ ไม่ตอบรับแต่ก็ยังไม่ปฏิเสธ

การที่เธอกับเขาเพิ่งจะพบกันได้ไม่นานเป็นข้ออ้างให้เธอเว้นระยะห่างของความสัมพันธ์นี้ได้โดยที่ทางฝั่งโภคินก็ไม่ได้เร่งร้อนอะไร

หญิงสาวเดินหิ้วนื้อกวางตากแห้งเข้ามาในบ้าน ทันทีที่เธอก้าวเข้ามาในห้องรับแขก ก็รู้สึกได้ถึงสิ่งผิดปกติ แม่ไม่ได้นั่งรอเธออยู่ที่โซฟาแม่อยู่ไหน!

วินาทีแรกหญิงสาวคิดเรื่องร้ายไปต่างๆ นานา เธอรีบวิ่งเข้าไปในห้องโถงเพื่อดูว่าแม่นอนอยู่หรือไม่ เมื่อไม่พบก็คิดจะวิ่งเข้าไปดูในห้องน้ำ ทว่าเสียงแม่ที่เรียกเธอทำให้ตารกาชะงักทำเอาไว้ทัน

“ดาว นั้นดาวไซ้ไหม”

“แม่!” ตารกาเรียกเสียงดังก่อนวิ่งเข้าไปในห้องครัว

ภาพแม่ผู้รวยอยู่กับการวางอาหารลงในถาดใบใหญ่ซึ่งบนนั้นมี กระจกใบตองใส่ของดาวและของหวานเอาไว้หลายชนิดเป็นเหตุให้ตารกา อ้าปากค้าง

“นี่แม่กำลังทำอะไรคะ”

“ทำของไหว้เจ้าป่าเจ้าเขาไงลูก”

ตารกามองแม่ไซ้ไม้ค้ำยันเขยกไปทางโน้นที่ทางนี้ที่อย่างประหลาด ใจ เธอรู้ว่าตั้งแต่แม่กลับมาอยู่ที่บ้านเกิดก็มีอาการดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เริ่มกินได้ นอนหลับ และเคลื่อนไหวได้โดยไม่บ่นปวดเนื้อปวดตัว

แต่วันนี้แม่สบายดีถึงขนาดลุกขึ้นมาทำอาหารเลยหรือ ตารกา อยากจะยิ้ม อยากจะหัวเราะให้ดังลั่นบ้าน แต่ที่เธอทำก็เพียงแค่ออกไปหา แม่แล้วกอดท่านเอาไว้

“ดาวดีใจที่เห็นแม่ลุกขึ้นได้ ดีใจที่แม่ไม่เจ็บไม่ป่วยแล้ว”

ภุชคะซึ่งอยู่ในร่างของหญิงชราตบแขนที่กอดรัดเอาตัวเอาไว้เบาๆ รวเอิ้นดูก่อนหันมายิ้มให้ตารกา ยิ้มแต่ปาก ทว่าดวงตาเป็นประกาย วาววามแผ่เงาเอาไว้ “คงเป็นเพราะเจ้าป่าเจ้าเขา เจ้าที่เจ้าทางท่าน เมตตาแม่นะลูก แม่ถึงได้คิดจะให้ไหว้ท่านสักหน่อย ดาวมาก็ดีแล้ว ช่วยแม่ จัดอาหารลงในถาดหน่อยเถอะ”

“คะแม่” แม่ตารกาจะไม่เชื่อเรื่องอภินิหารหรือเรื่องเหนือธรรมชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าแม่คิดแบบนั้นแล้วอาการดีขึ้นเธอก็ไม่ต้องการขัดแม่ ขอเพียงแม่สบายดี แม่จะพูดว่าโลกนี้มีเทพเจ้า มีเทวดา มีนางฟ้า เธอก็ พร้อมจะเชื่อแม่ทุกอย่าง

สองแม่ลูกช่วยกันจัดถาดอาหารที่เหมือนกันสองถาด ใช้เวลา ไม่นานก็ได้ฤกษ์ที่ภุชคะระอมานาน มันยิ้มยิ้มกว้าง มองตารกาที่ขยับ กระจกให้เรียงกันสวยแล้วเลียริมฝีปาก

โอกาสรออยู่ตรงหน้า ใครกันจะไม่ไขว่คว้าเอาไว้ ในเมื่อตอนนี้...
มันมีเรื่องแรงเพียงพอแล้ว

“อ้อ แม่ลิ้มเลยดาว แม่ลิ้มให้ดาวซื้อน้ำแดงมาให้ เอาแบบนี้ ดาว
ไปวานคุณโกคินให้ซื้อรถเครื่องไปซื้อน้ำแดงมาให้เราสักสองขวดได้ไหม”

“ทำไม่ต้องไปวานเขาละคะ เดี่ยวดาวที่จักรยานออกไปซื้อเองก็ได้
ไม่ไกลหรอกคะ”

“บอกให้ไปขอเขาก็ไปสิ!” ภูซคะขึ้นเสียงและจิกตาดูใส่นางมนุษย์
ที่คิดจะทำลายแผนของตน “แม่อยากให้เรา่วมทำบุญกับเราด้วย ถึงจะ
ไม่ได้ไปกับเรา แค่อ้อมมาให้ก็ได้บุญแล้วจริงไหม”

ตารากยิ้มแหย ไม่กล้าค้านอะไรอีก ได้แต่พยักหน้าและรีบเดินออก
ไปให้ว่วนคนข้างบ้านทันที

5

แผนร้าย!

เมื่อรถเครื่องเล่นออกจากบ้านไปตามแผน ภูษคะที่นั่งรออยู่ในห้องครัวก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ มันเรียกตารกาเข้ามาหาทันทีพร้อมตั้ง
“ไปกันได้แล้ว”

หญิงสาวขมวดคิ้ว หันไปมองหน้าบ้าน มองคนที่เพิ่งขี่รถออกไปซื้อ
น้ำแดงตามคำขอของแม่เธอ “อ้าว แล้วน้ำแดงล่ะคะแม่”

“เราไปไหว้เจ้าป่าเจ้าเขาก่อน น้ำแดงแม่จะเอามาไหว้เจ้าที่เจ้าทาง
ไป หยิบถาดแล้วเดินตามแม่มาได้แล้ว”

ความรู้สึกแปลกประหลาดเกาะกุมจิตใจตารกา ทว่าเมื่อแม่เปิด
ประตูหลังบ้านแล้วเดินออกไปนอกบ้านอย่างรวดเร็ว กระฉับกระเฉง
ตารกาก็จำต้องทิ้งความรู้สึกไม่ดีต่างๆ เอาไว้ตรงนั้นและเดินกึ่งวิ่งตามไป

แม่มุดหัวด้านหลังบ้านที่ผูกออกไปนอกบ้าน หลังบ้านเธอ
เป็นชายป่า ตารกาเคยออกมายืนดูวิวภูเขาสูงๆที่มีน้ำค้างเป็นบางครั้ง แต่
วันนี้เธอแทบจะต้องวิ่งตามแม่เข้ามาในป่า พร้อมมองไปรอบกายอย่าง
หวาดกลัว เมื่อแม่ที่เดินนำไม่มีทีท่าว่าจะหยุดเดิน แม่พาเธอรุกล้ำเข้ามา
ในป่าลึก และแสงตะวันก็ค่อยๆ หมดลงไปทุกทีๆ น่ากลัวเหลือเกิน

ในที่สุดตารกาก็ทนต่อไปไม่ไหว เธอร้องเรียกแม่เสียงดัง “แม่คะ

แม่! หยุดก่อนเถอะค่ะ นี่เราเดินเข้ามาลึกมากแล้วนะคะ ดาวว่าเราไหว
เจ้าป่าเจ้าเขากันตรงนี้ก็ได้อั้งคะ”

สิ่งหัดคาที่เดินคุ่มๆ นำหน้านางมนุษย์เข้ามาในป่าหยุดเดินและ
เหลียวกลับมามองเหยื่อที่ตอนนี้ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ หัวใจราชสีห์
สูบฉีดเลือดแรง ช่างหอมหวานอะไรอย่างนี้

หึๆ เจ้ากาฬสีหะตัวร้ายคงไม่คิดว่าเขาจะกล้าทำ มันรู้ว่าถ้าเขา
ทำอะไรเมียรักของมัน มันจะฆ่าพ่อแม่พี่น้อง ญาติๆ และลูกเมียของเขา
ให้หมดสิ้น...

ก็เอาสิ! เอาเลย เขาไม่ใส่ใจอะไรพวกนั้นหรอก เพียงแค่ได้กินหัวใจ
ราชสีห์จนมีพลังกำลังเทียบเท่าราชสีห์ เขาก็ไม่กลัวเจ้ากาฬสีหะที่ชื่อสิงห์
ตนนั้นแล้ว

หึๆ เมียรักของมันกระนั้นหรือ ดี...เขาจะค่อยๆ แหวกอกนางมนุษย์
คนนี่ทีละนิดๆ ให้มันทรมาณจนวินาทีสุดท้ายที่หัวใจราชสีห์หลุดออกจาก
ร่างของมันเลย นี่คือการตอบแทนไอ้กาฬสีหะที่กักขังเขาเอาไว้ในร่าง
เน่าเฟะของมนุษย์ร่างนี้!

เมื่อจู่ๆ หัวใจก็เต้นรัวเร็ว ทั้งที่นั่งทำสมาธิอยู่บนฟูกหอมนิ่งๆ
มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไปไหน สิงห์ก็รีบล้มตัวขึ้นในทันที

นี่คือลางบอกเหตุใช่หรือไม่ อากาการเช่นนี้เคยเกิดขึ้นมาครั้งหนึ่งแล้ว
ตอนที่ดาวน้อยถูกเจ้าพวกสัตว์ผสมตัวร้ายจู่โจม!

สิงห์ลุกพรวดพราดขึ้นจากฟูกหอม ดวงตาคมมองขึ้นไปบนฟ้าที่ยัง
ไม่มีเมฆมืด แต่จันทราที่ใกล้จะโคจรขึ้นมาแทนสุริยาแล้ว เกือบจะถึงเวลาที่
เหมาะสมแล้วเขารู้ดี แต่...แค่เกือบ ยังไม่ถึงกำหนดที่ควรจะนำดาวน้อย
เข้ามาสู่หิมวันตบรรพต

แต่ไม่ได้ เขารออีกไม่ได้แล้ว กาฬสีหะผู้ร้ายเรียนเวทมนตร์มาจาก
ท่านปู่ซึ่งเป็นฤๅษีที่ใครๆ ก็เรียกขานท่านด้วยความนอบน้อมว่าอัญญา-

มูนี่ พนมมือ ร่ายเวทชั้นสูงซึ่งเขาเจนจบมาตั้งแต่ยังไม่โตเต็มวัย

มนตราของราชสีห์ทั้งสี่ที่ได้ร่ายกำกับเพื่อกักขังเขาเอาไว้ ณ ที่นี้นั้น จะว่าทำลายได้ยากก็ไม่ยาก ง่ายก็ไม่ง่าย เขาเคยถอดจิตไปยังโลกมนุษย์ได้ มาตอนนี้จะนำร่างกายไปจากที่นี่ เขาก็ต้องทำได้!

สิงห์ขมวดคิ้วเข้มเข้าหากัน ร่างกายเขาเริ่มสั่นเทา ญาณวิเศษมองหาช่องทางที่จะหลุดออกไปจากบ่วงมนตรานี้ มนตราที่กำกับโดยราชสีห์ทั้งสี่มิได้ทำลายได้ง่ายดาย แต่สิงห์ฉลาดที่ไม่หักโค่นไปตรงๆ แต่ค้นหาจุดอ่อนโดยเริ่มจากมนตร์ของราชสีห์ตนที่มีพลังเวทน้อยที่สุด ประสบการณ์ดีเยี่ยมที่สุด

เสียงลั่นเปรี๊ยะดังสนั่นลั่นไปทั่วทั้งปากแม่น้ำสีมูซ บ่งบอกให้ราชสีห์ที่อยู่ในถ้ำบริเวณนั้นทราบว่่า บัดนี้ได้เกิดรอยร้าวขึ้นในบ่วงมนตราแล้ว

ราชสีห์ซึ่งนอนเล่นอยู่แถวนั้นผงกศีรษะขึ้นมองมาทางลานกว้างซึ่งผนังมนตราข้างเจ้าสิงห์นอกคอกเอาไว้อย่างสงสัยใคร่รู้ ราชสีห์เด็กถูกแม่คาบเข้าไปในถ้ำของตน ในขณะที่ราชสีห์บางตนวิ่งไปหาผู้นำตระกูลเพื่อรายงานถึงเหตุวิปริตนี้ และบางตนเช่นเกสรี่ก็รีบวิ่งมาดู ณ ลานกว้างที่จงจำพิสิงห์ของเธอเอาไว้

หัวใจนางสิงห์แรกรุ่งแทบแตกดับเมื่อเห็นคู่หมายของตนคิดจะทลายบ่วงมนตราออกมา ไม่เคยมีราชสีห์ตนไหนกำแหงกล้าลองดีกับคำพิพากษาของสี่ราชสีห์เช่นนี้มาก่อนเลย

เสียงเปรี๊ยะที่สองและสามดังลั่นตามมาในเวลาอีกไม่นานนัก และเมื่อผู้นำราชสีห์ทั้งสี่ตระกูลมาถึงลานมนตรา เสียงเปรี๊ยะที่สี่ก็ดังสนั่น ผงฝุ่นปลิวตลบ และหลังจากฝุ่นผงเริ่มจางลง ผู้ที่ถูกกักขังอยู่ในลานมนตราเพียงระยะเวลาสั้นๆ ก็ก้าวออกมาเผชิญหน้ากับปญฺวาราชสีห์ทั้งสี่ที่กักขังเขาเอาไว้

สิงห์คุกเข่าลงกับพื้น ขอสมาก่อนยื่นขึ้นเพื่อประกาศว่า

“เพราะข้ามีความผิด กระทำในสิ่งที่ราชสีห์ทั้งหลายมิเคยกระทำ
ผิดกฎระหว่างเผ่าพันธุ์ ข้าจึงจำทนยอมรับโทษเรื่อยมาโดยไม่เคยปริปาก
บ่น แต่บัดนี้ข้าคิดว่าสมควรแก่เวลาแล้ว ข้าขอลา”

ไกรสรราชสีห์ซึ่งเป็นผู้นำของเหล่าราชสีห์ทั้งสี่ตระกูลย่างเท้าออก
มาข้างหน้า ช่มขวัญเจ้ากาฬสีหะนอกคอกผู้กระทำผิดกฎราชสีห์ทั้งหลายข้อ
และเมื่อถูกตัดสินให้จงจำก็ยังฝืนทำลายบ่วงมนตราออกมาอีก เจ้าสิงห์...
มันเก่งกล้าสมกับที่เป็นศิษย์เพียงคนเดียวของท่านอัญญาภุมณี แต่ความ
เก่งกล้าของมันนำมาใช้เยี่ยงนี้สมควรแล้วหรือ

มันคิดจะเป็นราชสีห์นอกคอกแบบนี้อีกนานแค่ไหน!

ราชสีห์ขาวเริ่มคำรามในลำคอ สัตว์อื่นในหิมพานต์อาจจะหวาด
กลัวเสียงคำรามของราชสีห์จนหนีหาย แต่สิงห์ยังคงยืนหยัดอยู่ ณ ที่เดิม
มองราชสีห์ทั้งสี่ตน สีสี่ ย่างสามขุมเข้ามาหาเขา

ดวงตาคมจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของราชสีห์ด้วยกันไม่ยอมหลบ
บ่งบอกว่าหากคิดจะโรมรันกัน เขาก็พร้อมสู้ไม่ถอย!

ไกรสรราชสีห์เริ่มคำรามดั่งขึ้น โดยมีตืนสีหะเป็นลูกคู่

เห็นดังนั้นสิงห์ที่ร้ายมนตร์เรียกทวนสีเงินอาวุธคูใจมาถือเอาไว้
แล้วกวัดแกว่งไปมาจนเกิดลมวายุ พัดพาเอากิ่งไม้ ใบไม้ลอยวนเป็น
วงกลม

‘หยุดก่อนเถิดท่านมฤคินทร’ กาฬสีหะผู้เผ่าส่งกระแสจิตเตือนผู้นำ
แห่งราชสีห์ ‘ข้ารู้ดีว่าเจ้าสิงห์มันผิคนัก แต่ถ้าขึ้นหักหาญกันก็รังแต่จักได้
รับบาดเจ็บกันทั้งหมด ฝืนไม้ลายมือเจ้าสิงห์มันไม่ธรรมดาดอก เท่าที่มัน
ทำลายมนตราของพวกเราลงได้ก็บ่งบอกชัดแจ้งแล้วว่ามันเพียงตนเดียว
ก็สามารถรับมือกับเราทั้งสี่ได้’

แม้ราชสีห์ขาวจะเป็นผู้นำของเหล่าราชสีห์ ทว่ามฤคินทรก็อาวุธ
น้อยที่สุด ดังนั้นเมื่อเขาได้ยื่นคำตักเตือนจากราชสีห์ดำผู้เผ่า ก็หยุด
คำรามแล้วเหลียวมามองผู้ที่ให้สติ และคิดตริตรองถึงผลได้ผลเสียที่จะ

เกิดจากการณีนี

ฆ่าหรือจองจำเจ้าสิงห์นอกคอกตนนั้นได้แล้วอย่างไร หากมีใครเจ็บหรือตายคุ้มหรือไม่

“ข้าขอสมภาพท่านแล้ว โทษทัณฑ์ก็รับแล้ว จักให้ข้าทำเยี่ยงไรอีก ยอมถูกจองจำไปตลอดชีวิตกระนั้นหรือ” เมื่อสิงห์เห็นเหล่าราชสีห์หยุดคำรามก็ใช้มธุรสวาจาช่วยแก้ไขสถานการณ์ แม้เขาจะมั่นใจว่าไม่แพ้แต่ไม่มั่นใจว่าจะไม่เจ็บ และหากเจ็บสาหัส ใครเล่าจะไปช่วยแม่ดาวน้อยเมียรักให้พ้นภัย “เลิกแล้วต่อกันเถิดท่านราชสีห์ผู้เป็นใหญ่ ปล่อยข้าไปตามทางของข้า”

ไกรสรราชสีห์คำรามดั่งลั่นขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาสีอำพันแวววาวจับจ้องไปยังร่างของเจ้าสิงห์ผู้ดีอรัน ฉับพลัน ดวงตาแห่งเทพ ของวิเศษซึ่งติดตัวมฤคินทร์มาตั้งแต่เกิดก็ฉายภาพราชสีห์ดำสี่ตนขึ้นมาแทนที่สิงห์ซึ่งยืนโดดเดี่ยวอยู่บนลานมนตรา

กาฬสีหะตัวใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้านั้นมีสง่าราศีเสียยิ่งกว่าท่านทวดไกรสิทธิ์ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นหนึ่งในผู้นำของกาฬสีหะในปัจจุบันเสียอีกทางด้านหลัง นางกาฬสีหะตัวย่อมกว่ากึ่งดงาม อ่อนช้อย ส่วนลูกๆ อีกสองตนซึ่งอยู่ข้างแม่ก็มีแววตาสุกใส บ่งบอกความฉลาดเฉลียวได้เป็นอย่างดี

ไม่บ่อยครั้งที่ดวงตาแห่งเทพของมฤคินทร์จะฉายภาพในอนาคตให้เขาเห็น แต่ทุกครั้งที่เกิดนิมิตขึ้น สิ่งที่อยู่ในนิมิตล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องจริงอย่างไม่มีอะไรผิดพลาด

นั่นหมายความว่า หากวันนี้เขาก่อศึกกับเจ้าสิงห์ มันยังคงหนีไปได้อย่างปลอดภัย และมันยังจะมีครอบครัวที่เป็นสุข ในขณะที่พวกเขา... อาจเจ็บหรือตายก็ได้

เพราะเชื่อในนิมิตมฤคินทร์จึงตัดสินใจส่งกระแสน้ำไปยังเจ้าสิงห์ผู้ดีอรัน “หากเจ้าเล็กละจากฝูงไปเช่นนี้แล้วก็จงอย่ากลับมาอีก เจ้ามิใช่

ราชสีห์อีกต่อไป เจ้านอกคอก ข้าขอขับไล่เจ้า ออกไป!

สิงห์หยุดหมุนทวนในบัดดลเมื่อได้ยินคำสั่งนั้น เขายิ้มจนเห็นฟัน ขาวเรียงเรียบแบบมนุษย์ พยักหน้าอย่างยินดีที่ถูกไล่ออกจากฝูง ราชสีห์ ซึ่งอยู่ในร่างของชายหนุ่มกระโดดเพียงเบาๆ ร่างสูงโปร่งก็ลอยขึ้นไปบนฟ้า แล้วล้มหายไปอย่างรวดเร็ว

ไกรสิทธิ์...ภาพสีหะเฒ่าผู้ดำรงตำแหน่งหนึ่งในผู้นำของราชสีห์ทอดสายตามองหลานชายตนเหาะจากไปแล้วกัดฟันแน่น เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเพราะเหตุใดเจ้าสิงห์จึงได้เลือกที่จะจากไปอย่างไม่ลังเลเช่นนั้น

‘...เสียตาย เสียตาย...’

ภูษคะน้ำลายสอ มองร่างของนางมนุษย์ผู้ครอบครองหัวใจครึ่งดวงของราชสีห์คุกเข่าลงกับพื้นเพื่อจัดวางกระทงของดาวและของหวานเช่นสรวงเจ้าป่าเจ้าเขา

ดวงตาสีดำของมนุษย์เปลี่ยนไปเป็นสีเหลือง แต่เป็นเพราะมันไม่สามารถหลุดออกจากร่างของนางมนุษย์เฒ่าผู้นี้ไปได้ ภูษคะจึงเตรียมมีดปลายแหลมเอาไว้ใช้แทนเขี้ยวทั้งสี่

มันซัดมีดออกจากชายพกผ้าถุง คลานเข้าไปหาเหยื่อ หัวงักมีดลงที่กลางหลังหญิงสาวเพื่อตัดกำลัง

คมมีดวาววับสะท้อนกับแสงสุดท้ายของดวงตะวัน ทว่าก่อนที่คมมีดจะได้สัมผัสแผ่นหลังตารกา สิงห์คักคาจอมเจ้าเล่ห์ก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่มือขวาของตน มือที่ถือมีดบัดนี้มีแต่เลือด เลือดพุ่งกระชูดไปเบื้องหน้า อาบแผ่นหลังของหญิงสาวให้มีสีแดงสด

ภูษคะร้องลั่นป่า ในขณะที่ตารกาซึ่งรู้สึกได้ว่ามีน้ำอะไรบางอย่างพุ่งมาโดนหลังก็รีบหันกลับไปมอง

ภาพที่เธอเห็นช่างน่ากลัว แม่ซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังเธออัปการิดร็องและเดินไปมาอยู่บนพื้น แม่ชูแขนขวามือขึ้น เลือดสาดกระเซ็นไปทั่วบริเวณ

ตารากายยื่นมือไปหาแม่หมายจะช่วยท่าน แต่ยังไม่ทันได้แตะต้องตัวท่าน เธอก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างตกลงที่ข้างกาย สัญชาตญาณทำให้เธอเหลียวไปมองและพบว่าสิ่งที่จู่ๆ ก็ตกลงข้างกายนั้นคือ...คน

จู่ๆ ก็มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ เธอ เขามาจากไหน มาได้อย่างไร เธอไม่รู้ แต่เขาคอนนั้นอย่างสามชุกไปหาแม่ เตะแม่เธออย่างแรงจนท่านกระเด็นไปหลายเมตร

คราวนี้เป็นตารากาที่กรี๊ดร้องก้องป่า เธอกระเสือกกระสนลุกขึ้น ถลาไปคว้าแขนของผู้ชายที่ไม่รู้จักเอาไว้ ใจเธอไม่คิดเลยว่าสมควรหรือไม่ อันตรายหรือเปล่า รู้เพียงอย่างเดียวว่าเธอต้องห้ามเขาให้ได้ ไม่เช่นนั้นแม่เธอคงต้องตายแน่!

“อย่างนะ อย่าทำอะไรแม่ฉัน!” หญิงสาวร้องห้ามเสียงหลง มือที่คว้าแขนล้ำสันเอาไว้พยายามกระชากคนร้ายให้ออกมาให้ห่างแม่ ทว่าไม่เป็นผล กลับเป็นเธอเสียวอีกที่ถูกลากให้ตามติดเขาไป

“เจ้าไม่รู้กระไรแม่ดาวน้อย ข้าว่าเจ้ายืนอยู่เฉยๆ อย่าเกะกะข้าจักตีกว่า” สิ่งหนึ่งซึ่งจับจ้องไปยังเจ้าสิงห์คักคาคาคัดซั่ว คิดจะสังหารเมียรักของเขายื่นมือมาหมายจะปลดมือตารากาออกจากแขน แต่ปลดออกข้างหนึ่งมืออีกข้างก็ไขว่คว้าแขนเขาเอาไว้อีก

เมื่อเป็นเช่นนั้นสิ่งนี้ก็หันมามองเมียรัก และพบว่า...เธอกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น และพอเห็นเขาหันหน้ามาเธอก็คุกเข่า วอนขอเขาให้ปรานี

“ได้โปรดเถอะค่ะ แม่ฉันแก่แล้ว พิจารด้วย อย่าทำอะไรแม่เลยคุณ...คุณจะทำอะไร อยากได้อะไรเราจะให้”

“อย่าร้องไห้” นั่นคือสิ่งที่สิงห์ปรารภณา เขาต้องการให้เมียรักมีความสุข ให้เธอยิ้มและหัวเราะกับเขาดุจดังเก่าก่อน

“ค่ะ ค่ะ” ตารากาลนลานเข็ดน้ำตาและกลิ่นสะอื้น แต่ท่าทางเช่นนั้นยิ่งมองก็ยิ่งน่าสงสาร หัวใจสิงห์อ่อนยวบเพราะเมียรัก เขาตวัดสายตามองเจ้าสิงห์คักคาคาคัดซั่วที่กำลังกระเสือกกระสนหนีตาย ตามตัวเองว่าอะไร

สำคัญกว่ากัน เจ้าสิ่งหีบสมใจเงาหรือเมียรัก

คำตอบนั้นปรากฏขึ้นในใจสิงห์โดยที่เขาแทบจะไม่ต้องคิด ‘เมีย’
เมื่อได้คำตอบที่ตนพอใจ สิงห์ก็ประคองตารกาให้ลุกขึ้น เขารู้สึก
ว่าร่างเธอสิ้นเทา หญิงสาวมองเขาอย่างหวาดกลัว เขาจึงวิ่งเธอเข้ามา
กอด จุมพิตเธอเบาๆ ที่พวงแก้มขึ้นน้ำตา ปลอบประโลมเธอด้วยน้ำเสียง
ทุ้มต่ำ

“อย่าหวาดกลัวไปเลยดาวน้อยของข้า เจ้าไม่อยากจะให้ข้าฆ่ามัน
ข้าก็จักปล่อยมันไป”

ตารกาหันไปมองกองเลือดที่แม่เธอนั่งอยู่ เธอไม่เห็นแม่แล้ว และ
เกือบจะยี้มออกมาหากตอนนี้เธอไม่อยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายแปลกหน้า
ที่เป็น...คนร้าย!

**คนร้ายดึงเธอให้ตามมันไป มันจะไปไหน จะพาเธอไปด้วย
ทำไม...หญิงสาวคิดก่อนจะได้คำตอบที่แสนจะน่ากลัว คนร้ายคนเลวจะ
พาผู้หญิงเข้ามาในป่าลึกทำไม หากไม่ใช่...จะข่มขืนและฆ่าทิ้ง!**

ตารกากลัวจนตัวสั่นเนื่องจากเธอยังไม่อยากจะตาย ถ้าเธอตายไป
แล้วแม่จะอยู่ได้อย่างไร

พอคิดได้หญิงสาวก็เริ่มหาทางหนีที่ไล่ พยายามจะบิดมือให้หลุด
เป็นอิสระ เผื่อว่าหากมีโอกาสเธอจะได้วิ่งหนี ทว่ามือที่จับข้อมือเธอเอาไว้
นี้แข็งแกร่งราวคีมเหล็ก จะบิดหนีหรือสะบัดอย่างไรก็ไม่หลุด และตารกา
ก็ไม่กล้าพอที่จะทุบตีหรือทำร้ายเพื่อให้ผู้ชายคนนี้ปล่อยเธอด้วย

เลือดของแม่ที่สาตกกระเซ็นไปทั่วนั้นยังติดตาติดตัวเธออยู่เลย บ่ง
บอกให้ตารการู้และคาดเดาเอาเองว่า หากเธอดิ้นรน ขัดขืน ทำร้าย หรือ
ทำให้เขาไม่พอใจ เขาอาจจะใช้กำลังกับเธอ ทำให้บาดเจ็บสาหัส อยู่ก็
ไม่ได้ ตายก็ไม่ได้ ซึ่งการโดนทรมานแบบนี้ร้ายยิ่งกว่าตายเสียอีก

ตารกาคิดจากผู้หญิงโดนทรมานหลายอย่าง แต่ละอย่างทำให้เธอ

กลัว และกลัวมากขึ้นจนไม่กล้าตัดสินใจทำอะไร

พระอาทิตย์ขึ้นแสงไปนานแล้ว แม้พระจันทร์เต็มดวงจะส่องสว่าง
สาดแสงนวลฉายไปทั่วทั้งป่า ทว่าแสงจากดวงจันทร์ที่ส่องพอให้เห็นทาง
กลับหายไปเมื่อเจ้าฆาตกรดูดเธอเข้ามาในป่าลึกซึ่งมีแต่ต้นไม้ขึ้นสูงจน
บดบังแสงจากพระจันทร์ไปสิ้น

ตารกาไม่รู้ว่าเขามองเห็นทางได้อย่างไร สำหรับเธอแล้วทุกอย่าง
มันมืด รวกับโลกทั้งโลกไม่มีแสงไฟแล้วกระนั้น ทว่ามืดขนาดนี้ ผู้ที่ดูด
เธอให้เดินตามกลับสามารถเดินตรงต่อไปได้โดยไม่สะดุดอะไรเลยสักอย่าง
เธอเสียอีกที่สะดุดโน่น สะดุดนี่จนกระทั่งเขารำคาญแล้วหันมาอุ้มเธอ
พาเดินต่อไป

คนร้ายอุ้มเธอเอาไว้ในวงแขน เดินหลบหลีกกิ่งไม้รากไม้โดย
ไม่สะดุด เขาเดินนาน...นานมากจนความเหนื่อย และความตกใจทำให้
ตารกาพลัดยลหลับไปพักหนึ่ง และเมื่อตื่นขึ้นมาอีกหน เธอก็พบว่าตนเอง
กำลังนอนอยู่ใกล้ลำน้ำตก เสียงซู่ซู่ ของน้ำตกนั่นเองที่ปลุกให้เธอตื่นขึ้น

หญิงสาวยังไม่กล้าขยับ หรือตามองไปรอบกายก่อนเพื่อดูว่าผู้ร้าย
คนนั้นยังอยู่แถวนี้ไหม โชคดีเหลือเกินที่ตอนนี้เธอออกมาพ้นเขตป่าแล้ว
ลานกว้างซึ่งมีน้ำตกอยู่ตรงกลางไม่มีต้นไม้ใหญ่บดบัง แสงจากจันทร์
เต็มดวงจึงส่องสว่างทำให้เธอเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน

และนั่นไง คนร้าย!

จากก้อนหินใหญ่ที่เธอเอนร่างพึ่งอยู่ คนร้ายซึ่งสวมเพียงกางเกง
ขาสวมส่วนตัวเดียวส่วนท่อนบนเปลือยเปล่ายืนอยู่กลางลานหินซึ่งโอบ
ล้อมน้ำตกสูงเอาไว้ เขายืนนิ่งหันหลังให้เธอ กางมือออกและพึมพำอะไร
บางอย่างออกมา

ตารกามองคนร้ายอยู่นานก่อนสมองจะสั่งให้ร่างกายทำงาน เธอ
จะมัวมองเขาอยู่ทำไม สงสัยทำไมว่าเขาพึมพำอะไรในเมื่อตอนนี้สิ่งที่เธอ
ควรทำอย่างที่สุดก็คือ...หนี

หญิงสาวเบนสายตามองไปยังป่ามืดที่ด้านหลัง ความมืดนั้นอาจ
น่ากลัวก็จริง แต่ถ้าเธอนั่งยังนั่งอยู่ตรงนี้ก็เท่ากับยอมรับชะตากรรมที่ลูก
ผู้หญิงทุกคนหวาดกลัวที่สุด

เมื่ออยู่ต่อตายแน่หญิงสาวจึงตัดสินใจเสี่ยง เธอลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว
และออกวิ่งตรงเข้าป่า วิ่ง วิ่ง วิ่งไปข้างหน้าอย่างไม่คิดชีวิต

ทรงอกเธอปวดเพราะหอบหายใจเอาอากาศเข้าไปมากจนเกินไป
ตารากจวนเจียนจะลึ่มหลายครั้งเพราะสะดุดรากไม้ แต่ก็ไม่ลึ่มจนกระทั่ง
เธอหันกลับไปมองด้านหลังเพื่อดูว่าคนร้ายวิ่งตามมาหรือไม่

เพียงแค่มองหน้าไปไม่มองทาง เธอก็ชนเข้ากับอะไรสักอย่าง ไม่ได้
แข็งมากเช่นต้นไม้ แต่ก็ไม่ได้นุ่มนวล

เธอมารู้ว่าสิ่งที่เธอวิ่งชนเป็นคนก็เมื่อแขนของคนร้ายที่เธออุตสำหรับ
วิ่งหนีมารัดรอบเอวเธอเอาไว้พร้อมถาม

“วิ่งหนีมาทำไมกัน ไม่เหนื่อยหรือไร เจ้าวิ่งมาไกลมากนะดาวน้อย”